

THE STANDARD BEARER

A Reformed Semi-Monthly Magazine

PUBLISHED BY THE REFORMED FREE PUBLISHING ASSOCIATION, GRAND RAPIDS, MICH.

Communications relative to subscription should be sent to C. J. Doorn, 906 Dallas Ave., S.E., Grand Rapids, Mich. All money matters should be addressed to R. Schaafsma, 524 Henry Ave., S.E., Grand Rapids, Mich.

Editorial Staff:
H. HOEKSEMA   **G. M. OPHOFF**
Associate Editors:
G. VOS   **WM. VERHIL**

Communications relative to contents should be addressed to
REV. H. HOEKSEMA,
1139 Franklin Street, S. E.,
Grand Rapids, Mich.

Entered as second class mail matter at Grand Rapids, Mich.

Vol. XI, No. 5

DECEMBER 1, 1934

Subscription Price, \$2.50

M E D I T A T I E

Overvloedig Door Veler Dankzegging

Want al deze dingen zijn om uwentwil, opdat de vermenigvuldigde genade, door de dankzegging van velen, overvloedig worde ter heerlijkheid Gods.

II Cor. 4:15.

Al deze dingen!

Of, zooals het er letterlijk staat naar het oorspronkelijke: alle de dingen!

Alle dingen zijn om uwentwil; opdat gij voor alle dingen zoudt dankzeggen; opdat de genade Gods menigvuldiglijk zou schitteren en overvloedig worden in veler mond en alzoo het doel aller dingen bereikt worden door de gemeente Gods in de wereld: de verheerlijking Gods!

De Schrift is zoo beslist, zoo radikaal, zoo volmaakt, zoo alles-omvattend in haar sprake!

En daarom voor ons onbeslist, kleingeloovigen, weifelenden, nog onvolmaakt, dikwijls zoo moeilijk te volgen, te verstaan, waarlijk te hooren, te gelooven. Ze gaat zoo hoog boven alle denken en spreken des menschen uit. Ze plaatst ons, die in de duisternis wonen, altijd weer voor het volmaakte licht; ze wil ons, kinderen des tijds, altijd weer verheffen tot in de eeuwigheid; ze doet ons, aardwormen, die steeds angstvallig vragen: wat zullen we eten? of: wat zullen we drinken? of: waarmede zullen we ons kleden? altijd weer zoeken de dingen, die boven zijn; ze plaatst ons overal voor het aangezicht van den levenden God! . . .

Ze weet van geen schikken en plooiën; ze werpt het nimmer op een compromis.

Alle dingen zijn om uwentwil! . . . .

Daarom zegt gij dan ook voor alle dingen dank!

Och, hoe ver zijn wij, ben ik, zijt gij gewoonlijk

van die volmaaktheid van het goddelijke Woord af! Als dankdag aanbreekt en we worden geroepen om met de gemeente van Christus den Heere te loven, beginnen we al aanstonds te wikken en te wegen, te tellen en te meten, te onderscheiden en te verdeelen. We vestigen dan ons oog op de aardsche dingen, aardsche goederen, aardschen voorspoed, die dingen, waarin we ons naar het vleesch verblijden kunnen, om daaruit een lijstje op te maken van redenen tot dank aan den Heere onzen God. De lijst wordt dan langer of korter, al naarmate we in tijden leven van voorspoed of van tegenspoed. En we meenen het er dan al tamelijk vroom af te brengen, als in tijden van druk en tegenspoed ons het woord van de lippen wil: we hebben toch nog veel reden tot dankbaarheid! . . . .

En we hebben van verre niet verstaan, dat al Gods werk volmaakt is en dat Hij om al wat Hij doet waardig is geprezen te worden door de gemeente van Christus in het midden der wereld!

We hebben niet gegrepen het woord Gods: alle dingen zijn om uwentwil!

Daarom kunt en moogt gij altijd danken!

Dankt God in alles!

Alle dingen om uwentwil!

Machtig woord! En toch in de Schrift heel gewoon!

Alle dingen zijn uwe, en gij zijt van Christus, en Christus is Godes. Alle dingen werken mede ten goede dengenen, die God liefhebben . . . .

Ook is er, schoon in het verband aan bepaalde dingen wordt gedacht, hoegenaamd geen reden, om iets uit dit "alle dingen" uit te schakelen. Alle dingen, — dat is eenvoudig al het geschapene, in hemel en op aarde!

Zij zijn om uwentwil, gemeente des Heeren!

Alle schepselen! De redelijke, menschen en engelen, goddeloozen en duivelen; maar ook de redeloze, zoowel de levende als de levenloze schepping, de brul-

lende leeuw zoowel als het wormpje, dat op den aardbodem kruipt, boom en bloem en plant, zon en maan en sterren, regen en zonneschijn, de stormwind, die *Zijn* Woord doet, koude en hitte, de vruchtbare bodem en de dorre zandwoestijn, de aarde en hare schatten, — alle dingen zijn om uwentwil! Ze zijn om uwentwil, niet alleen in hun bestaan, maar ook in alle hunne werkingen, in al de raadslagen des duivels en zijn trawanten, in al het beweeg van menschen in de wereld, in voorspoed en in tegenspoed, in vruchtbare, maar ook in onvruchtbare jaren, in oorlog zoowel als in vrede, in gezondheid en in krankheid, het goede, maar ook het kwade, dat gewerkt wordt door alle dingen in onderling verband, al wat bestaat, zich beweegt, zich ontwikkelt, heel de geschiedenis van heel de wereld, — het is alles om uwentwil! . . . .

Om de wille van Gods volk in de wereld!

Ten behoeve van de gemeente van Christus op aarde!

Ze zijn, omdat gij in de wereld zijt. Ze werken, omdat ze u moeten dienen. Ze zouden niet zijn en niet zoo-zijn, indien het niet ware om uwentwil. Ze zouden ophouden te werken en zoo te werken, indien gij in de wereld niet waart. Ze zijn er ten uwen behoeve, om u ten goede te werken, om mede te werken aan de realisering van uwe verheerlijking, van het eeuwig heil, dat de Heere, de almachtige God Jakobs, die den hemel en de aarde gemaakt heeft en door Zijne hand bestuurt, voor u heeft weggelegd.

Dat kan niet anders!

Alle dingen moeten om uwentwil zijn!

Zoo toch heeft de Heere God, Die niet verandert, het eeuwiglijk gewild en in volmaakte wijsheid door souverein welbehagen beschikt. In dat souverein welbehagen heeft Hij u als kostelijk in Zijne oogen gekend en heeft Hij u verheerlijkt, verordineerd den beelde Zijns Zoons gelijkvormig te zijn, opdat Hij de eerstgeborene zou zijn onder vele broederen. In dien eeuwig raad heeft Hij u in Christus verkoren, om u straks alle dingen te schenken. Naar die eeuwige wijsheid heeft Hij heel de geschiedenis van alle dingen, in hemel en op aarde, in onderling verband, zoo beschikt, dat alles moet medewerken ter uwer verheerlijking in den dag van Christus . . . .

Alle dingen om uwentwil!

Om uwentwil is Christus gestorven en opgewekt, overgeleverd om uwe zonden, opgewekt om uwe rechtvaardigmaking.

Om uwentwil zijn en geschieden alle dingen!

Zoo is het eeuwiglijk in Gods raad! Zoo voert Hij alle dingen uit. Zoo regeert Hij, zonder Wiens wil geen haar van uw hoofd vallen kan, al het geschapene.

Alle dingen zijn uwe! Doch . . . .

Gij zijt van Christus!

En Christus is Gods!

Door de dankzegging van velen!

Dat is, alle dingen zijn om uwentwil, opdat gij, die velen zijt in één lichaam, nu ook voor alle dingen zoudt dankzeggen en den Naam des Heeren uws Gods zoudt prijzen!

Om uwentwil toch is niet het laatste woord, kan nooit het laatste woord zijn!

Zeker, alle dingen zijn om uwentwil, aller dingen doel ligt in de gemeente des Heeren, maar gij zijt immers geen doel in uzelf, kunt nimmer einddoel zijn. De gemeente heeft haar doel door Christus in God, in de verheerlijking van Zijnen Naam, in de verkondiging van Zijne deugden, in het vertellen Zijner wonderen!

Dit volk heb Ik Mij geformeerd!

Zij zullen Mijnen lof vertellen!

Vandaar: alle dingen zijn wel om uwentwil, doch slechts opdat velen voor alle dingen zouden dankzeggen!

Dat is het dankzeggen der gemeente in de wereld!

Dankzeggen toch beteekent niet, dat gij vele goederen hebt en u nu in die veelheid van goederen verblijdt. Dat kan de wereld ook. Het wil niet zeggen, dat uw land rijkelijk heeft gedragen en dat ge uwe schuren moet vergrooten om de vrucht des velds te bergen, en dat ge nu tot uwe ziel zegt: ziel, gij hebt vele goederen! Dat doet de rijke dwaas, die niet rijk is in God. Dankzeggen beteekent ook niet, dat gij veel hebt ontvangen en dat ge nu van uwe veelheid iets aan den Heere geeft, om straks misschien ook nog in de bladen te verkondigen, hoe veel de gemeente heeft geofferd voor den Heere. Gij kunt den Heere niets geven. Zijns is al het goud en zilver en het vee op duizend bergen. Veel minder dan dat ge met een kaarsje het licht der zon in haren middagglans zoudt kunnen verhoogen, veel minder kunt ge den Heere uwen God iets toebrengen. Dankzeggen is ook niet, dat ge sommige dingen, die u aangenaam waren, afzondert van andere, die minder naar het vleesch waren, voorspoed van tegenspoed, gezondheid van krankheid, vruchtbare van onvruchtbare jaren, om nu voor de eene reeks den Heere te loven en over de andere te murmureeren of het stilzwijgen te bewaren. Dat alles heeft van verre niets te maken met waarachtige dankzegging.

Neen, maar het is wel den lof des Heeren verkondigen en dat niet in sommige, maar in al Zijne werken!

Het wil zeggen, dat ge u begenadigd weet in den Geliefde dat ge u verblijdt in de gunste des Heeren, Die alle dingen werkt naar den raad Zijns willens; dat ge daarom in het midden aller dingen staat als voorwerp van Gods eeuwige goedertierenheid; dat ge staat in de verzekering, dat alle ding u ter zaligheid moet gedijen, om uwentwil is, dat de Heere God u door alle dingen zegent . . . .

En dat ge daarom in alle dingen den lof des Heeren ziet door het geloof en met blijdschap dien lof verkondigt!

Looft den Heere, want Hij is goed!

Want Zijne goedertierenheid is tot in eeuwigheid!

En Hij doet alles wel. Hij heeft ons gezegend in Christus Jezus onzen Heere. En in Hem schenkt Hij ons alle dingen. Hij zegent ons in voorspoed en in tegenspoed, in gezondheid en in krankheid, in vredes-tijd en als de oorlog woedt, in vruchtbare en in onvruchtbare jaren, in leven en in sterven. Hem danken wij, en de volmaakte wijsheid van Zijn werk roemen wij . . . .

En we verblijden ons, omdat Hij onze God is!

Zoo klinkt dan de toon der dankzegging. Uit den mond der gemeente. Uit veler mond.

De gemeente is één.

Doch ze heeft vele leden. Duizenden bij duizenden, millioenen bij millioenen heeft God uitverkoren.

En die velen, die duizenden en millioenen zijn allen één in Christus, één in leven, in liefde, in geloof, in hope, in geestelijken zin, in levensdrang en levensdoel. Maar ze zijn ook verscheiden van elkander, opdat elk naar eigen naam en plaats en aanleg, naar eigen weg en ervaring, op eigen wijze zou danken en loven den Naam van den God Jakobs. Zooals een koor vele stemmen heeft, die toch één zijn in schoone zang-harmonie, zoo moet de gemeente van Christus uit duizenden monden het ééne loflied des Heeren zingen.

Hoe zou een enkele ook ooit de volmaakte en eeuwige goedertierenheid des Heeren smaken?

Hoe zouden slechts weinigen den veelvoudigen lof des grooten Gods kunnen zingen?

Zijn goedheid is oneindig groot!

En de heerlijkheid van Zijn lof kan slechts door de veelvoudigheid der gemeente uitschitteren.

Door veler dankzegging!

Overvloedige genade!

Vermenigvuldigd in duizenden bij duizenden harten!

En door de dankzegging der duizenden overvloeien de om God te verheerlijken.

Zoo alleen komen de dingen in het rechte licht, in de zuivere verhouding tot elkander te staan. God wordt in eigen werk verheerlijkt.

Niet onze dankzegging is het, die overvloeit tot heerlijkheid Gods. Niet onze lof maakt Hem groot. Niet onze roem van Hem is de oorzaak van de heerlijkheid Zijns Naams. Nooit brengen wij God iets toe. Nimmer kunnen wij den Allerhoogste tegenover ons verplichten. Hij ontvangt nooit iets van ons, ook niet als we Hem loven en prijzen, als we Zijne deugden roemen en Hem danken, omdat alle dingen om onzentwil zijn. Nooit zijn wij bron, waaruit Gode iets toevloeit. Hij alleen is de Bron, de overvloeiende Fontein aller goeden!

En ook als we, staande te midden aller dingen en verstaande, dat door eeuwige genade alle dingen om

onzentwil zijn, mogen uitbreken in dank en aanbidding, is die dankzegging nog nimmer ons werk, maar Gods werk in ons; verplichten wij nog voor geen oogenblik God aan ons, maar ontvangen wij iets van Hem, zoodat we ook na onze dankzegging weer op de knieën moeten om Hem te danken voor die gave der dankzegging . . .

Danken; en danken, dat we mogen danken!

Danken en weer danken, aldoor danken, eeuwiglijk danken, danken voor alle dingen, omdat God God is en onze God!

Zoo alleen kan onze dank den in Zichzelf Volmaakte welbehagelijk zijn!

Daarom dan: niet onze dankzegging vloeit over tot heerlijkheid Gods.

Maar de genade, de ééne rijke genade Gods, in veler harten en veler leven zich vermenigvuldigend, wordt overvloedig tot heerlijkheid Gods des Vaders. En de dankzegging is slechts de door diezelfde genade gegraven bedding, waardoor Gods eigen genade tot Zijne verheerlijking tot Hem wederkeert. Genade! Dat is immers in diepsten zin de schoonheid der Goddelijke volmaaktheid, zoowel als het eeuwige welgevallen, waarmede God Zichzelven kent en aanschouwt. Ze is ook de eeuwige schoonheid, die Hij aan Zijn volk uit vrije, soevereine wilsbeschikking, als reflectie van eigen Goddelijke schoonheid, schenkt, en het welgevallen, waarmede Hij eeuwiglijk dat volk kent en ziet, in Christus Jezus begenadigd. Ze is ook de levende stroom van levendmakende, wederbarende, verlichtende, verlossende gunst in Christus, die gestorven is en ook opgewekt, die uit God, door Christus overvloeit in den Geest in de harten van duizenden en nogmaals duizenden, die daardoor worden overgezet uit den dood in het leven, uit de duisternis in Zijn wonderbaar licht, om Hem te kennen, Zijne eeuwige schoonheid te aanschouwen, Zijne deugden te roemen . . . .

Genade!

Goddelijke genade!

De ééne genade Gods vermenigvuldigd in duizenderlei reflectie in de uitverkorene gemeente van Christus!

En overvloeiende uit duizenden monden door hunne dankzegging!

Tot heerlijkheid van den God aller genade!

Zoo verheerlijkt God Zichzelven!

En zoo wordt het een onuitsprekelijk heerlijke gave, dat Hij Zichzelven in ons wil verheerlijken en dat Hij door het wonder der genade Zijn eigen lof van onze lippen wil tokkelen, zoo echter, dat wij dan welbewust dien lof mogen uitspreken en uitzingen . . . .

Dat is waarachtiglijk danken!

Hier doen we het slechts ten deele en door het geloof, zonder te aanschouwen.

Straks in 't volmaakte hemelkoor, ziende aangezicht tot aangezicht.

Eeuwiglijk!

H. H.

EDITORIALS

Bibles And Bible Reading

Throughout the Scofield edition of the Bible is so interspersed with commentary, that you must continually read the commentary with the Bible, and even read the latter in the light of the former. If you read his Bible Mr. Scofield is constantly with you. He leaves you no moment's rest to read Scripture for yourself and by yourself. He talks all the time while you are reading, whether you like it or not. He interprets for you every part you are reading. And throughout he even speaks first and lets the Word of God speak after him. Before you have read a certain paragraph he gives you the viewpoint and the main theme of what you are about to read. And no matter how doubtful his interpretations may be, he is usually cocksure of them.

Let me illustrate.

Before you even read one word of Holy Scripture you are practically compelled to read Scofield's commentary of the very first verse of the Bible. That first verse, "In the beginning God created the heavens and the earth", is Scofield's first *paragraph*, and he introduces that paragraph to the reader by the heading: "*The original creation.*" You, therefore, first read the heading and then the verse. Scofield has taught you how to read that first verse before you have read one word of it. And, besides, if you wonder what he means by that heading: "*The original creation*" he refers you to a footnote: "The first creative act refers to the dateless past, and gives scope for all the geologic ages." There was, then, so Scofield teaches the Bible-reader, a creation before the world as we know it today, the original heaven and earth. You are, of course, prepared to ask the question: what became of the first creation? And before you can read another word of Scripture in the first chapter of Genesis, Scofield is talking again and answering your question by the heading of his next paragraph: "*Earth made waste and empty by judgment*", which serves as a commentary on the second verse of Gen. 1: "And the earth was without form and void; and darkness was upon the face of the deep. And the Spirit of God moved upon the face of the waters." There was, then, according to Scofield's Bible a first creation, which became the object of God's displeasure and upon which vengeance was executed, a judgment through which the earth was made without form and void. For further proof of this contention you are referred to Jer. 4:23-26: "I beheld the earth, and, lo, it was without form, and void; and the heavens, and they had no light. I beheld the mountains and, lo, they trembled, and all the hills moved lightly. I beheld and, lo, there

was no man, and all the birds of the heaven were fled. I beheld and, lo, the fruitful place was a wilderness, and all the cities thereof were broken down at the presence of the Lord and by his fierce anger." In a footnote on Gen. 1:2 Dr. Scofield remarks: "Jer. 4:23-26 . . . . clearly indicate(s) that the earth had undergone a cataclysmic change as the result of a divine judgment". Now, I am not at present finding fault with the interpretations of Dr. Scofield, though it is a rather evident distortion of the meaning to make Jer. 4:23-26, which contains clearly a vision of the judgment that shall come upon the land of Canaan, refer back to Gen. 1:2. Just now it is not our purpose to criticise his explanation of the Bible. I merely want to point out, that the Scofield Bible incessantly interprets Scripture for you, does not trust you to read one word of Holy Writ through your own eyes, interprets the Bible to you even before you have read it. Thus far you have read only a few verses, Gen. 1:1, 2 and Jer. 4:23-26. And already you have imbibed an entire conception of Scofield's. You have been taught that there was an original creation, to which belong all the geologic changes that are evidenced in the earth's strata, that this first world was destroyed by judgment, made waste and void, and that the prophecy of Jer. 4:23-26 must be interpreted as referring to this judgment upon the first world. Whether Mr. Scofield is right or wrong, it must be admitted that he has an effective way of making one read Scripture through Scofield spectacles.

Let us continue the illustration.

You read Gen. 1:3-5.

But before you get a chance to read these verses Scofield is talking again. He writes the following heading above these verses: "*The new beginning — the first day: light diffused.*" After Dr. Scofield has given you the meaning, you are allowed to read: "And God said, let there be light; and there was light. And God saw the light that it was good; and God divided the light from darkness. And God called the light day, and the darkness he called night. And the evening and the morning were the first day".

It is, of course, entirely consistent with what you have been taught as to the meaning of the first two verses of Scripture, that now you are made to consider verse 3 as speaking of a new beginning.

But, most likely, you became curious to know, what it might signify that in that new beginning *light was diffused*?

Dr. Scofield answers that question for you in a footnote to which he refers in the text: "Neither here nor in verses 14-18 is an original *creative* act implied. A different word is used. The sense is, made to *appear*; made *visible*. The sun and the moon were *created* "in the beginning". The "light" of course came from the sun, but the vapour diffused the light. Later the sun appeared in the unclouded sky".

Now, again, I do not at present mean to dispute Dr. Scofield's right of interpreting these verses as he does. I find it, however, rather bold of him to tell his readers that there is no original creative act implied in vss. 3-5, nor in verses 14-18; that a different word is used; and that this different word has the sense of made to appear, made visible. The fact is, that in the original Hebrew there is in all these verses not one word that by any stretch of the imagination could possibly be translated: *made to appear* or *made visible*. We simply read: "let there be", and "it was so" and "God made".

But the reader will again observe how Dr. Scofield effectively makes the Bible teach *his* view of the matter. The light of the first day "*of course*" came from the sun, in spite of the fact that Scripture clearly teaches that God *made* them on the fourth day. Hence, sun, moon and stars were already created in "the beginning", were part of that first world that became the object of God's judgment. The light, therefore, was not really created on the first day, but merely *diffused* through the vapour, and soon the vapour is wholly dispelled and the sun appears in the unclouded sky!

And so we have really read, not the Bible, but Dr. Scofield's commentary of the Bible.

I believe that his commentary is erroneous.

But that is not the point.

Whether his headings and notes give us the right view of Scripture or lead us astray, we must never read a Bible that cannot be read without commentary. The reason for this statement I will offer later.

First we must offer a few more illustrations.

H. H.

A Protest And Its Answer

The answer of Synod to the protest of Mr. J. J. Hoekstra *in re* the Three Points continues as follows:

"The protest wrongly accuses Synod of having resurrected the Pelagian error of Free Will. We quote the opening words of C. on p. 2: 'The, by the Synod resurrected, Free Will, is, in our understanding, extraordinarily humanistic in tendencies'.

"Synod, however, plainly maintained the impotence of unregenerate man as appears, by way of example on p. 146 of the Acts of 1924, in the following passage: 'C. Aangaande het derde punt rakende het doen van zoogenaamde burgerlijke gerechtigheid door de onwedergeborenen, verklaart de Synode dat volgens Schrift en Belijdenis de onwedergeborenen, hoewel onbekwaam tot eenig zaligmakend goed (Dordtsche Leerregels III, IV, 3) zulk burgerlijk goed kunnen doen'. It is plain that Synod while asserting that the unregenerate are capable of civic righteousness, also asserted or reas-

sured man's inability of performing any 'zaligmakend goed' without regeneration".

Synod dismissed the matter rather easily.

It offers that the distinctive doctrine of Pelagianism is that man, without the grace of regeneration, can do saving good.

And it points to the fact, that the synod of 1924 emphatically declared that the unregenerate is incapable of performing any saving good.

But this is hardly correct.

The distinctive feature of the Pelagian doctrine is not that the unregenerate man can do saving good, but that man is not by nature corrupt because of his connection with the fallen race in Adam, that he is morally good and is able to will and to preform that which is good, to keep the law of God, so that he has no need of regeneration in order to perform the good. Pelagius even admitted, that the natural man stands in need of divine aid, which he calls grace, to assist his weakness in order to choose the morally good. Though he needs no regeneration, because he is inherently good, yet he owes to God that he is able to do, to speak, to will and to think all good: "Quod possumus omne bonum facere, dicere, cogitare, illius est, qui hoc posse donavit, qui hoc posse adjuvit".

It is true later Pelagianism added that man by this good which by "common grace" he is able to perform can work himself up to the higher state in which he becomes fit to receive saving grace. And it may also be admitted that the Three Points do not directly teach this error, though it is difficult to see how the preaching of the gospel can be a gracious offer on the part of God to man, without presupposing in man the power to accept or reject that offer.

But it must be maintained that the second and third points clearly teach that the natural man is able to will and to think and to do that which is good in the various departments of this present life, in the present world, and that he owes this ability to an influence of the Holy Spirit upon his mind and will and life, which is called "common grace".

Fact is, that the doctrine of common grace denies that man became totally depraved, and that this doctrine is plainly embodied in the second and third points.

Adam would have become wholly depraved, if it had not been for an immediate operation of "common grace" upon him. However, this common grace did operate on him as soon as he sinned and prevented his nature from becoming totally corrupt in sin. The restraining influence of grace refrained the power of sin from working through, from completing its work of corrupting the human nature. The result is, that in paradise the human nature was not totally corrupted. Much good was preserved in it.

And this influence of the Holy Spirit, which is called common grace continues to operate on man's

nature, so that he is able to perform many good works in the sphere, in the various departments of this present life. According to the doctrine of the three points, total depravity is a mere abstraction. It nowhere concretely exists in men that are actually totally depraved, actually incapable of doing any good and inclined to all evil. It declares what would have been in the absence of common grace.

Such is the doctrine of the second and third points.

What, then, is the actual difference between the Pelagian doctrine of Free Will and the teaching of the Three Points?

Pelagianism teaches that man is inherently good, that the human nature is not corrupted from birth, that every individual is born with the free will to do good or evil, that he is born in the same condition in which Adam stood before the fall. Only, because of its weakness in an evil world, in which the inherently good man is surrounded by many temptations, the human nature stands in need of the assistance of divine grace to will and to do the good.

The Three Points teach, that man would have been totally depraved and incapable of doing any good, but that common grace prevented this corruption from the very start; and that now, by the aid of this divine grace, without regeneration, he is able to will and to do that which is good in the sight of God, without, however, being able to reach the greater good of salvation in Christ of himself.

What is after all the difference?

Both teach most assuredly that man, without regeneration, is capable of willing and doing the good.

And this is Pelagianism.

It is also "extraordinarily humanistic in its tendencies".

The synod dismissed this part of the protest rather too easily. One might expect better things of men of erudition. Above all of men that realize their responsibility before God and before the Church of the doctrine they teach. For, by maintaining the errors of 1924 the whole church is led astray.

And the protestant was right.

H. H.

IN MEMORIAM

The Ladies' Aid Society of the First Protestant Reformed Church, Fuller Ave, Grand Rapids, Mich., mourns the loss of one of its members,

MRS. G. BERGSMA.

We wish to express our heartfelt sympathy to the sorrowing family. It is our earnest prayer that the Lord through His Holy Spirit may comfort them in their grief and give them grace to say: Thy will be done.

Mrs. F. Bergman, President
Mrs. J. Verhil, Secretary

The Speaking of a Word of Edification in the Meetings for Public Worship by the Students

Students who have received permission according to the rule in this matter, and persons who have according to Article 8 been judged competent to be prepared for the Ministry of the Word, shall, for their own training, and for the sake of becoming known to the Congregation, be allowed to speak a word of edification in the meetings for public worship. Art. 20.

Article 20 as to the above content came to us, Protestant Reformed, not from the synod of Dordrecht, 1618-'19, nor from the "Gereformeerde" churches of the Netherlands, but from the Christian Reformed churches of North America. The original article (Dordrecht's product) reads: (freely translated) "In the churches shepherded by the more competent ministers, the use of the propositions shall be instituted, that by such training some may be prepared for the ministry of the word according to the rule in the matter especially established by this synod (of Dordrecht). To understand this original ruling, one should know that in the first years after the Reformation of the sixteenth century, the Netherland Reformed churches were, as can be expected, without a seminary of their own. In view of this circumstance, the early Reformed synods found themselves under the necessity of assigning the task of preparing persons for the gospel ministry to the competent shepherds. What was then expected of these shepherds (pastors of local flocks) is that each in his own locality open in his private study or elsewhere a theological school, where persons aspiring to the office (of Ministers of the gospel) could receive the necessary training. The aspirant could be a student from some foreign university, a priest or a monk who had broken off relations with the Roman Catholic church or a person with exceptional gifts but without any previous training. Persons studying in these local (Netherland Reformed) seminaries, were called "proponenten" that is, *proposers*, *postulants*. They were so called because they brought forward or offered themselves for consideration of the office of ministers of the gospel.

A large part of their training would consist in preparing sermons and in delivering them in private in the audience of the minister and his consistory to which they had attached themselves. The word "proposition" signifies especially this phase of their training. In the strictest sense, the word denoted first the thought, idea, or truth, proposed, set forth, in the theme and division of the sermon, than the entire sermon. Finally the word "proposition" came to be used as the signification of the whole course of private training so that even the local seminary took on the name and was thus called "proposition".

So it is evident that the ruling (of Dordrecht), "In the churches shepherded by the more competent ministers, the use of the 'proposition' shall be introduced," is an admonition directed to competent ministers to privately train for the gospel ministry persons with or without previous training, giving sufficient promise.

It appears then that the present content of Article 20 has really nothing in common with the original. The Article originally stipulated that competent ministers should privately train some for the ministry of the word. The Article as renewed by the Christian Reformed churches declares that certain persons (students having received permission. Other persons without previous training having been judged competent to be prepared for the Ministry) shall be allowed to speak a word of edification in the meetings for public worship.

The question may be raised whether this original content of Article 20 should have been discarded in favor of the revised article. Before going into this matter, it may be of interest to notice how the original Article came into being and what changes in the course of time it underwent. The convent of Wezel was the first Reformed assembly to rule that "as long as the Reformed churches were not in a position to jointly provide for a scientific training of Gospel Ministers, persons aspiring to the office should avail themselves of the 'private proposition' ". This ruling the synod of 's-Gravenhage expanded by adding to it the stipulation: "Only those postulants (proponenten) shall teach publicly from the pulpit who have been duly examined and proclaimed competent by the University or Classis; but it shall be understood that they may not be required to administer the sacraments until they have been called and ordained."

The synod of Dordrecht, 1618-'19, discarded 's-Gravenhage's addition and joined to the ruling of Wezel, which it retained, the clause, "according to the rule in the matter especially adopted by this synod (of Dordrecht)." Dordt's product has already been quoted.

The reason Dordt refused to adopt that section of 's-Gravenhage's article that bore on the public teaching of postulants can easily be surmized. The section discarded honored the examinations of the university. Now the university of Leiden had in the interviewing years become contaminated with the contagion of Arminianism and had thus lost the confidence of the Reformed churches. These churches no longer deemed its examinations safe. Thus out of a wrong consideration for the faculty of Leiden the Synod of Dordt, instead of so revising the Article that it called for an examination by the Classis only, erased the entire clause, bearing on the public teaching of postulants.

The Article was again revised in 1905 by the Synod of Utrecht; for as revised by the synod of Dordt, the article was considered ambiguous. Dordrecht had failed to state what it wished the churches to under-

stand by its "especially established rule" according to which "some were to be trained in preparation for the Ministry of the Word". The consensus of opinion was that this "especially established rule or order" applied to the stipulations that Dordrecht had incorporated in Article 8 and that bore on the admittance to the office of persons without previous training. Accordingly, the article was made to read: "In the churches where persons are found, who according to Article 8 have been judged competent for admittance to the office of Ministry of the word, the use of the propositions can be instituted for their training." The "Gereformeerde" churches of the Netherlands have retained this content to the present time.

It cannot be said that this new content represents an actual improvement upon the original. Consider that the original product specifically states whose the task of preparing aspirants to the office should be. This task should be that of the ministers of the gospel. The above-cited revision of Utrecht leaves this matter wholly undetermined. The original Article stipulates that the propositions are to be instituted in churches shepherded by the more competent ministers. The revised article allows the propositions to be instituted in every church. The revised article further (the revision of Utrecht) restricts the use of the "propositions" to persons without previous training, while the original article allows the "propositions" to be instituted also for the benefit of persons with previous training. Finally, the revised Article is nothing more than a repetition of the original content of Article 8, a content that has been retained to the present time by the 'Gereformeerde' churches in the Netherlands but altered by the Christian Reformed Churches of North America. A final objection urged against the revised Article of Utrecht is that, unlike the original article of Dordrecht, it contains no clause that regulates the "public proposition" of students and candidates for the ministry, that thus, as a result of Utrecht's revision, this type of training has entirely disappeared from the Church Order. This objection however cannot be sustained, as the original Article of Dordrecht contained no such clause. But what the synod of Utrecht (1905) did rid the Church Order of is an article — the original Article 20 of Dordrecht — that plainly stipulated that in an emergency, as when a number of Reformed secession churches are without a seminary of their own, the task of preparing persons for the gospel ministry is that of competent ministers, that each shall then open his study to persons in quest of training for the office. Utrecht accomplished this feat by so altering the original product of Dordrecht as to render it a mere repetition of the last half section of the original Article 8, which reads, "When such persons (of exceptional gifts) present themselves for the Ministry, the Classis (if the particular synod approve) shall examine them and, if the judgment be favorable, shall

permit them to postulate (proponeren) for a time in private, and further deal with them as it shall deem edifying, according to the general regulations of the churches." The revised Article 20 (quoted above) of Utrecht turns on the same matter and is expressive of an identical sentiment.

As was said and also shown, the Christian Reformed Churches of North America also managed to rid the Church Order of the Original Article 20 of Dordrecht. They altered not the original but simply set it aside and placed in its room an article that turns on a radically different matter. What could have been the reason for this action? This reason one may learn from the "Handbook for Elders and Deacons" by the late Prof. Wm. Heyns. His comment on the present contents of Article 20 (the contents given to it by the Christian Ref. Churches of our land) reads: "The present contents of this article is new, being inserted in the Church Order in the place of the obsolete provision of the old article concerning the 'proposition.' These propositions were small local institutions for the training of persons who desired to become ministers according to the regulation of Art. 8." So then, the original art. 20 of Dordrecht was obsolete, that is, gone out of date; disused? So it was discarded. Can this reason be sustained? Surely, no. True, the Reformation of the sixteenth century is obsolete in the sense that it is an event of the past. But consider that history has a way of repeating itself. Theological seminaries, it seems, are wont to degenerate into cesspools of heresy and the mother church (the organization, the institute), pure and true in the beginning of her career, gradually deteriorates into a synagogue of satan. Such is the lesson of history. In these ever re-occurring crises, there is need for that "obsolete provision", for those "small local institutions". These crises are apt to give rise to the very emergency that occasioned the drafting and adoption of the original article 20. There was as little reason for cancelling the original article 20 as there is reason for saying that corrupted seminaries and false churches, reformations and seceding churches are movements and phenomena of the past and not of the future.

Consider that as often as we break with an *original* article of our Church Order, we may not only in our thoughtlessness be casting away something worthwhile, but we sever each time just one more of those ties by which we are bound to a past bright with the radiance of what God achieved through His servants.

How thoroughly the Church Order was purged of the idea of the "small local institution" may be seen from the alteration (by the Christian Reformed Churches of America) of article 8. The original article 8 contains a clause that reads, "shall permit them (persons with exceptional gifts, judged competent for the Ministry of the Word) to postulate (proponeren) *in private*." This clause calls for the "private proposi-

tion" for the "small local seminary". It was therefore cancelled. But "the rules for admission to the Ministry according to Art. 8" does contain a provision that calls for the "public proposition": "If the preliminary judgment is favorable, he (the person with exceptional gifts) be given the right to speak a word of edification for a limited time in the vacant churches of his Classis. He must also speak a few times in non-vacant churches in the presence of the respective ministers of these churches." The framers of this rule deemed it necessary to retain the "public proposition." This type of training was not relegated to the scrapheap as being obsolete. It had to be preserved for persons with exceptional gifts but without previous training, presenting themselves for the Ministry. But are these persons not in the need of the "private proposition" as well? How with Art. 8 in the Church Order can the churches do without the latter? How can the one be obsolete and not the other. Consider also that the new Art. 20 reads in part, "and persons who have according to Article 8 been judged competent *to be prepared* for the Ministry . . ." Mark that according to the requirement of this clause, these persons, though they need not follow the regular course of study, are nevertheless *to be prepared* for the Ministry. The professors in the school do not prepare these persons, as they are freed from pursuing the regular course of study. By whom are these persons to be prepared if not by the conductor of the "private proposition" Without this institution the requirement of the new Article 20 cannot be lived up to. In fine, our conviction is that the original Article should have been retained as an emergency article.

Let us now examine more closely this new article 20. It stipulates that students who have received permission . . . and persons who have according to Article 8 been judged competent to be prepared for the Ministry shall be allowed to speak a word of edification in the meetings for public worship. Let us raise and answer the question whether this should be allowed. It may be of interest to first ascertain the sentiment of our Reformed antecedents respecting this matter. The synod of 's-Gravenhage, 1586, ruled that students might not preach until they had been examined and found competent. The synod of Dordrecht, 1618-19, expressed a like sentiment. It ruled that the preaching of students might take place only when their was need and upon request of the Consistory or in the large cities of the college of ministers. This was also the rule followed during the 17th and 18th centuries. The churches of the "Afscheiding" likewise resolved that students first had to be examined. If the judgment was favorable and if the consent of the professors in the school had been gained, they were allowed to preach. A similar stand was taken by the synods of Amsterdam, 1892, of Middelburg, 1896, and of Groningen, 1899. But the synods of Amsterdam,

1908, of Zwolle, 1911, and of 's-Gravenhage, 1914, forbade students to preach.

So it appears that until a most recent date the stand taken by our Reformed forbears was that, if need be, students found competent might be permitted to speak a word of edification in the meetings for public worship. That such engagements were not regarded as a ministering of the word, is evident from various declarations contained in the minutes of Reformed synods. The students were strictly forbidden to administer the sacraments until they were called and ordained.

Let us now mark what there is to say in favor of the practice under consideration and thereupon consider the objections raised by the opponents.

The new Article 20 asserts that students shall be allowed to speak this word of edification *for their training, and for the sake of becoming better known to the Congregation*. It should be understood that the issue now to be examined is not whether the churches may allow persons not in office to engage in the ministry of the word (all are agreed that the churches may not allow this) or whether such persons should be permitted to speak a word of edification in the meetings for public worship. The matter now to be considered is whether students, undergraduates, still engaged in pursuing the regular course of study in preparation for the Ministry should have this privilege. Article 20 asserts that they should *for their training*, and for the sake of becoming better known to the congregation. Though the chief instrument for the training of persons for the Ministry is not the pulpit, but the school with its private "proposition", it must be admitted that the reasons brought forward by Art. 20 have considerable force. It cannot be deemed advisable to compel prospective ministers of the gospel to postpone addressing the congregation in the meeting for public worship until they can do so as candidates for the office. It is of advantage to all concerned that when the student is ready to receive and consider a call, he can do so as one who has become accustomed to expressing himself in public with some ease and selfcomposure, as one who has at least made a beginning of properly handling himself in the pulpit. And it is right that the congregations also and not merely a few professors in the school have opportunity for acquainting themselves rather thoroughly with the seminarians. The preaching of the students invariably reflects the quality of the instruction in the school, so that listening to this preaching, the churches will come to know whether or to what extent the school is competent as a trainer for the office. Finally, it does not seem right that the churches be compelled to read, if there be seminarians actually capable of edifying the flock.

Yet there are many strongly opposed to the usage. It disqualifies a student for work in the school, it is said. His absorbing interest becomes his sermonizing,

so that he follows with far too little zeal the regular course of study. The ambition to make a showing before the congregation may become strong in him; if so, he deteriorates into a pursuer of success. He is not sufficiently grounded in the truth to speak a word that edifies. The making of sermons requires too much of his time. A student must study and not go out preaching. So they reason. Some of these objections, it must be admitted, have weight. True, the usage under consideration has its perils. But most of these become actual only when the student is required or allowed to preach more often than his time and capacities permit. In a word, if overdone, the engagement will work great harm; if properly controlled, it will work for good to student and congregations. Some of the above-cited objections have no weight whatever. To this class belongs the objection that the student is apt to deteriorate into a pursuer of success. This much can also be said of the ordained minister, so that, if the objection holds, the strange conclusion cannot be escaped that the very office of Ministers of the gospel is to be shunned. Another objection that cannot be sustained is that the student is not sufficiently grounded in the truth to speak a word that edifies. Even the common believer appears in Scripture as capable of this. The children of God have the anointing. They know, therefore. To this, the student forms no exception, he being a believer. What is more, before permitted to speak a word of edification, he must be judged competent. The sermons with which he appears before the flock, have or should have been, examined and approved.

So after all has been said, it would seem that the practice is justifiable and thus even commendable.

G. M. O.

IN MEMORIAM

It had pleased our Heavenly Father to take unto Himself, on October 31, our beloved mother,

MRS. MARY HOOLSEMA—De Boer,

at the age of 72 years and 11 months.

Her testimony that all her hope was in the Lord, comforts us. Knowing that to them that love the Lord, all things work together for their eternal good.

Mr. and Mrs. Dick Hoolsema
Mr. and Mrs. George Stuur
Mrs. Elizabeth Veenboer
Mr. and Mrs. Clarence Hager
Mr. and Mrs. Timothy Hoolsema
Sadie Hoolsema
Minnie Hoolsema

And 17 grandchildren and 1 great grandchild.

Grand Rapids, Mich.

“De Onschriftuurlijke Verbondsleer”

Wie eenigszins bekend is met de geschiedenis en met de geestesrichting der Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland, zal aanstonds verstaan, dat het “confessioneel bezwaar” eigenlijk *de* reden is, waarom de synode dier Kerken eene samenspreking weigerde met de Gereformeerden. Ook dan is het nog niet wel in te zien, waarom men zelfs eene samenspreking zou weigeren, maar toch moet ongetwijfeld in dit confessioneel bezwaar het hart der zaak worden gezocht. Dat confessioneel bezwaar nu concentreert zich om de “onschriftuurlijke verbondsleer”, door de Gereformeerden voorgestaan en gehandhaafd in de Utrechtsche Conclusies van 1905.

Wat zijn die Utrechtsche Conclusies, naar welke ook nog verwezen werd door de Synode der Christelijke Gereformeerde Kerken alhier in 1924?

Met name: wat leeren die besluiten der Synode van Utrecht ten opzichte der leer van het Verbond?

Er is in de Gereformeerde Kerken in Nederland een tijd geweest, waarin men nogal druk en soms heftig debat voerde over verschillende punten der leer. Wie in het oude vaderland is opgegroeid herinnert zich levendig hoe men, niet alleen onder de leiders, maar onder het gewone volk druk kon spreken over het verschil tusschen “supra” en “infra”, de rechtvaardigmaking van eeuwigheid of in den tijd, de onmiddellijke of middellijke wedergeboorte en de veronderstelde wedergeboorte. Over deze geschillen is ten slotte gehandeld op de Synode van Utrecht in 1905 en de besluiten dier Synode ten opzichte dezer punten der leer staan bekend als de Utrechtsche Conclusies.

Deze besluiten nu spreken zich als volgt uit over het stuk des verbonds:

“En wat eindelijk het vierde punt, de onderstelde wedergeboorte, aangaat verklaart de Synode, dat volgens de Belijdenis onzer Kerken het zaad des verbonds krachtens de belofte Gods te houden is voor wedergeboren en in Christus geheiligd, totdat bij het opwassen uit hun wandel of leer het tegendeel blijkt; dat het echter minder juist is te zeggen, dat de doop aan de kinderen der geloovigen bediend wordt op grond van hunne onderstelde wedergeboorte, omdat de grond van den doop is het bevel en de belofte Gods; dat voorts het oordeel der liefde, waarmede de Kerk het zaad des verbonds voor wedergeboren houdt, geenszins zeggen wil, dat daarom elk kind waarlijk wedergeboren zou zijn, omdat Gods Woord ons leert dat niet allen Israel zijn, die uit Israel zijn, en in wat gezegd wordt: in hem zal u het zaad genoemd (Rom. 9:6 en 7), zoodat in de prediking steeds op ernstig zelfonderzoek moet worden aangedrongen, aangezien alleen wie zal geloofd hebben en gedoopt zal zijn, zal zalig worden. Voorts houdt de Synode met onze Belijdenis staande, dat ‘de sacramenten niet ijdel noch ledig zijn om ons te bedriegen, maar zichtbare teekenen en zegelen van een inwendige on-

zienlijke zaak, door middel derwelke God in ons werkt door de kracht des Heiligen Geestes’ (Art. 33) en dat inzonderheid de doop het ‘bad der wedergeboorte’ en ‘de afwassching der zonden’ wordt genaamd, omdat God ‘ons door dit goddelijk pand en waarteeken wil verzekeren, dat wij zoo waarachtig van onze zonden geestelijk gewasschen zijn, als wij uitwendig met het water gewasschen worden’; waarom onze kerk in het dankgebed na den doop ‘God dankt en looft, dat Hij ons en onze kinderen door het bloed van Zijn geliefden Zoon Jezus Christus al onze zonden vergeven en ons door Zijn Heiligen Geest tot lidmaten van Zijn eeniggeboren Zoon en alzoo tot Zijne kinderen aangenomen heeft en ons dat met den heiligen doop bezegelt en bekrachtigt’, zoodat onze Belijdenisschriften wel duidelijk leeren, dat het Sacrament der Doops beteekent en verzegelt de afwassching der zonden door het bloed en den Geest van Jezus Christus, d. w. z., de rechtvaardigmaking en vernieuwing door den Geest als weldaden, die God aan den zondaar geschonken heeft.

“Intusschen meent de Synode, dat de stelling dat elk uitverkoren kind daarom reeds vóór den Doop metterdaad wedergeboren zou zijn, noch op grond van de Schrift noch op grond van de Belijdenis te bewijzen is, dewijl God zijne beloften vervult naar Zijn vrijmacht, op Zijn tijd, hetzij vóór of onder of na den Doop, zoodat het eisch is zich hierover met voorzichtigheid uit te laten en niet wijzer te willen zijn boven hetgeen God ons heeft geopenbaard”.

We zouden geneigd zijn om te vragen: welk principieel bezwaar, zoo gewichtig, dat men zelfs aan geen samenspreking kan denken, kunnen de Christelijke Gereformeerde Kerken nu toch hebben tegen deze “onschriftuurlijke verbondsleer”?

Deze conclusies toch:

1. Verwerpen de voorstelling, dat de doop aan de kinderen der gemeente wordt bediend op grond van hunne onderstelde wedergeboorte. En van die voorstelling moeten de Christelijke Gereformeerden vooral niets hebben.

2. Verwerpen ook de voorstelling, dat alle kinderen der geloovigen, hoofd voor hoofd en ziel voor ziel, tot het “zaad” gerekend mogen worden. Ze zijn niet allen uitverkoren. Niet allen zijn Israel, die uit Israel zijn.

3. Verwerpen zelfs de voorstelling, dat de kinderen der geloovigen, die wel tot het zaad gerekend worden, de uitverkoren kinderen, reeds vóór den doop beslist als wedergeboren moeten worden beschouwd. Dit kan vóór den doop alzoo zijn, het kan ook onder den doop of na den doop plaats hebben.

4. Leeren dan ook bij implicatie, dat de sacramenten genademiddelen zijn, niet voor alle kinderen der geloovigen, doch alleen voor het uitverkoren zaad. Goed beschouwd betreft deze Utrechtsche conclusie dan ook het dankgebed na den doop op de uitverkoren kinderen alleen, op het geestelijk zaad der kerk.

5. Verwerpen ook bij implicatie de voorstelling van Kuyper, dat er door het sacrament, op het eigen oogenblik, dat het bediend wordt, een bijzondere "doopsgenade" aan het reeds wedergeboren kind wordt geschonken. Immers, of het te doopen kind reeds wedergeboren is, blijft een open vraag; en de doop is teeken en zegel van de rechtvaardigmaking en de vernieuwing.

Zoo blijft dan alleen over "het oordeel der liefde", waarvan deze conclusies spreken en mogelijk ook de bewering, dat de belofte Gods als zoodanig grond voor den doop, aan kleine kinderen bediend, moet worden geacht.

Het is ietwat moeilijk te verstaan, hoe een "oordeel der liefde" anders zou kunnen zijn dan het oordeel, dat op de Schrift is gegrond; hoe men naar de Schrift kan oordeelen, dat niet alle kinderen der geloovigen uitverkoren zijn, en dan naar een oordeel der liefde kan besluiten, dat ze het wel zijn, een oordeel, dat slechts stand kan houden, totdat de praktijk het zegel zet op het getuigenis der Schrift, dat ze het toch niet zijn. Wij voor ons houden dan ook liever vast aan de organische beschouwing, dat het zaad des verbonds historisch loopt in de lijn der geslachten, dat daarom die geslachten des verbonds het teeken des doops, waardoor zij worden afgescheiden van de wereld, moeten ontvangen; dat die geslachten ook moeten worden genoemd met den naam van het geestelijk zaad, en als zoodanig moeten worden behandeld en opgevoed; maar dat wij daarbij nimmer vergeten, dat er ook takken zijn, die zullen worden afgebroken, dat niet alles Israel is, wat uit Israel is.

Dat oordeel der liefde, voorzoover het in strijd is met de Heilige Schrift, kan niet bestaan.

Maar het wordt in de conclusies dan toch ook slechts voorgesteld als een tijdelijk oordeel der liefde.

Terwijl men er niet onduidelijk aan toevoegt, dat men wel verstaat, dat dit oordeel der liefde in sommigen teleurgesteld moet uitkomen.

En wij vragen nog eens weer: is dit nu zulk een principieel bezwaar, dat men zelfs een poging tot toenadering er op schipbreuk moet laten lijden?

Ook is het jammer, dat de synode der Christelijke Gereformeerde Kerken niet meteen heeft aangetoond, waarin dat "onschriftuurlijke" van deze verbondsleer nu bestaat, en ook duidelijk bewezen had, dat zij tegen de Schrift indruischt.

Dan hadden we wat meer gehad.

Nu blijft het eigenlijk maar bij beschuldigingen. Bewijs wordt niet geleverd.

Van nog veel meer waarde zou het geweest zijn, indien de synode ons ook had gezegd, wat dan wel hare verbondsbeschouwing is, de beschouwing der Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland, de beschouwing, die zij beweert het standpunt der Afscheiding te zijn.

Eerlijk, te oordeelen naar hetgeen ik zoo nu en dan

van de zijde der Christelijke Gereformeerde Kerken te lezen kreeg, vrees ik, dat de verbondsbeschouwing dier Kerken, werd ze eens zwart op wit compleet in het licht gegeven, niet zoo heel gereformeerd zou zijn. Misschien zou ze wel veel gelijken op het Pelagianisme, dat ten onzent jaren voor Gereformeerd werd aangediend door wijlen prof. W. Heyns.

Doch dit nu daargelaten, ik kan eenigszins verstaan, wat Dr. Impeta over dit bezwaar schrijft in het "Kerkblad voor Drenthe en Overijsel":

Het Afwijzend Antwoord der Christelijk Gereformeerde Kerk

"De Synode heeft uitgesproken dat ze zelfs niet met ons spreken wil. Deze kerkelijke kwestie raakt de rubriek 'Kerkelijk Leven'. Ik laat de bespreking en beoordeeling dezer dingen dus gaarne over aan collega-redacteur Vellenga.

"Maar als er 'n dogmatische noot in 't geding komt, mag ik er 'n woord over meespreken. En dit is nu het geval. Aan deputaten der Gereformeerde Kerken (onze Synode had immers om samenspreking verzocht) is 'n antwoord verzonden, dat de weigering opheeldert. De voorslag kon niet worden aanvaard om drie redenen: om 'n kerkrechtelijk, confessioneel en praktisch bezwaar.

"En wat is nu het confessioneele?

"Aldus luidt het: 'Wij zouden gaarne met u samenspreken, als wij er van overtuigd waren dat hier slechts een nuanceering der belijdenis tusschen u en ons in geding ware. Wij mogen u echter niet verhelen, dat zoolang de besluiten uwer Synode van 1905 te Utrecht door u worden gehandhaafd, er, naar onze overtuiging, voor vruchtbare samenspreking geen grond is. Het smart ons, u dit te moeten zeggen en wij zouden u, met al den drang der liefde, willen vragen, deze onschriftuurlijke Verbonds-leer los te laten en terug te keeren tot het standpunt, dat de kerk der Scheiding en mitsdien de Christelijke Gereformeerde kerk in Nederland, ten dezen steeds heeft ingenomen'.

"Ik vind dit vreeselijk.

"Aan de ééne zijde acht ik dit bezwaar der broeders sterk overdreven. Ik geloof zeker dat juist bij *samenspreking* heel veel van dit bezwaar zou wegvallen. Immers: er moet misverstand heerschen. Anders zou men onze Verbonds-leer, gelijk die te Utrecht 1905 nader is geformuleerd (Acta art. 158), niet zonder meer, in haar geheel, als 'onschriftuurlijk' veroordeelen.

"Maar anderzijds zeg ik: indien hier geen misverstand zou heerschen (en het behoeft niet te heerschen, want de Gereformeerde kerk heeft heel duidelijk beleiden wat zij in dit stuk leert, waarin zij rust, waarvoor zij dankt, waarop zij hoopt en voor welke gevaren ze zich in Gods kracht hoopt te hoeden!) — en men zou dan toch deze onze gezegende Verbondsleer als onschriftuurlijk en onaanvaardbaar verwerpen, nu, dan begeer ik tot dezen prijs geen eenheid.

"De Christelijke Gereformeerde broeders mogen het wel verstaan: wij weten zeer wel waarvoor wij-zelf onze gemeenteleden en onze catechisanten waarschuwen. Maar onze Verbondsleer, juist ook met de conclusiën en verklaring van Utrecht, geven we *nooit* over! Voor geen tienduizend Christelijke Gereformeerde broeders, die we door vereeniging zouden kunnen winnen, geven we onze ééne, gezegende Verbondsleer prijs! Integendeel, we zouden er ons-zelf van willen aanklagen dat we haar nog veel te weinig ons eigen hebben gemaakt en we nog veel te weinig waarlijk *uit* haar leven. In het Verbond ligt ten slotte onze kracht. Voor ons eigen geestelijk bestaan en voor de rechte opvoeding onzer kinderen. Dat Verbond zullen we dus niet overboord werpen, maar de Verbondsleer meer en meer op den voorgrond stellen. De Uitverkiezing is toch 'het hart der kerk'? Welnu, we beamen ten volle het woord van wijlen Prof. Bavinck: de wateren der Verkiezing stroomen door de bedding des Verbonds ons toe!

"Onze Christelijke Gereformeerde broeders moeten dat toch eigenlijk toegeven. Indien ze het zich maar indenken, bij het volle licht van Schrift en Belijdenis.

"n Schampere uitdrukking evenwel als van dr. Wisse: 'Verbondsmethodisme' en dit 'confessioneele' bezwaar (toch tevoren eerst wel-overdacht!) geven weinig hoop. Men wil natuurlijk wel 'Verbondsleer', maar niet de *onze*.

"Maar dan is ook onze conclusie: niet onze Verbondsleer overboord. Dan liever de begeerde eenheid door zulk optreden verijdel. Geen eenheid ten koste van wat God ons geeft als onvolprezen-rijke weldadigheid! I."

Overigens wil ik nog opmerken, dat het afwijzend antwoord der synode van de Christelijke Gereformeerde Kerken in Nederland, mij niet al te zeer heeft verwonderd.

En tevens betwijfel ik of de voorgestelde vereeniging wel wenschelijk zou zijn.

Eenheid is schoon. Een te begeeren zaak, waarnaar we zeker mogen streven.

Maar het streven naar eenheid in den zin van vereeniging is niet het hoogste.

Ontwikkeling en handhaving der Gereformeerde waarheid zijn van veel grooter gewicht.

En er schuilt altijd gevaar in de poging om te vereenigen.

H. H.

BEKENDMAKING.

Classis-vergadering staat, D. V., te worden gehouden Woensdag, 9 Jan., 1935, om negen uur in den voormiddag in de Eerste Prot. Ger. Kerk te Grand Rapids, Michigan

M. Vander Vennen, S. C.

Relation of the Sunday-School to the Church

(Speech delivered to our Sunday School Teachers)

II

What now, is the relation in which the Sunday-School stands to the church? In its origin the Sunday-School was an indictment against the church as institute. The Sunday-School of today had its origin in England and dates back approximately 150 years, and was caused by the negligence of the church to instruct its youth. The church of England had fallen into a state of spiritual lethargy and decay. It had become exceedingly lax in the ministry of the Word, not only in preaching but especially in the instruction of the covenant youth. Catechetical instruction was almost extinct. An elite few, the children of the rich, were instructed by the pastor, but the children of the masses were entirely neglected. Generations were born, lived and died without ever coming in contact with the church, except perhaps to receive the sacrament of Baptism. Thus there was an ever increasing number of souls that grew up nominal church members, but without knowledge of God and His Word. Consequently the church was also exceedingly lax in the exercise of christian discipline. Thousands upon thousands were upon her registers, as baptized members, who never assumed the obligations of God's covenant. The church neglected its duty, consequently its children grew up in ignorance of its doctrine. This shameful negligence of the church called into existence the Sunday-School. Its originator Robert Raikes, editor of the "Gloucester Journal", was inspired with a noble purpose. Deeply shocked by the ignorance, raggedness, and neglect on the part of these children, he determined to do something to remedy the situation. But the question was, when could this best be done? It could not be done during the week. Already in their very youth these children were sent by their parents to work in the factories, where they worked from early morning till late at night. The little spare time they did have was spent in the street. The street was their home, their school and their comfort. Sunday was the only opportunity, only then these children could be gotten together for instruction, hence Sunday-School. In these schools it was often necessary to teach the children to read and write, but its chief purpose was to tell the old, old story of Jesus and His love.

In the history of the origin of the Sunday-School, especially two things must stand clearly before our mind, in order to determine the relation in which the Sunday-School stands to the church. In the first place, that it was caused by the negligence of the office-bearers of the church who are the God ordained functionaries to instruct the covenant youth. Secondly that it had its origin, not in the church, through the God

ordained offices, but in particular believers. It was not the work of the church as institute, therefore it has grown as a sort of an organization next to the church. Does this mean now that we must join in with those that condemn the Sunday-School, just because it did not have its origin in the church as instituted by God? Indeed, we cannot join the throng that lauds the Sunday-School as it now is, to the very heavens. Under no conditions may we depart from the God ordained institutions of home and church. God has ordained that the parents and also the church, through its Divinely ordained offices, shall instruct the covenant youth, and we must ever be on our guard that the Sunday-School never usurp, either the instruction in the home or the place of Catechetical instruction and administration of the Word in the church. But God forbid that we join those that unconditionally condemn the Sunday-School. Humanly speaking it was the means whereby God preserved His church in the 19th century. Notwithstanding its dangers, it has been a tremendous power for good. Yet I do not believe that our Sunday-Schools should continue as they now do. We thank God that in our church there is no need of the Sunday-School as there was in England and other nations at the close of the 18th and the beginning of the 19th century. Our children are instructed and indoctrinated in the truth of God, both, in the administration of the Word and by means of catechetical instruction. Therefore the Sunday-School as it now exists has lost its reason for existence. However we are not of the opinion that the Sunday-School should be abolished, but rather that it should be put upon a reformed and scriptural basis, and in right relation to the church.

In what relation then should the Sunday-School stand to the church as institute? We must ever keep before our mind that it is the church's calling to instruct and indoctrinate the covenant youth. Indeed this is above all the calling of the parents. No one has more God given rights and obligations over against the children than the parents themselves. Instruction to a large extent determines what a child shall grow up to be, and no one has more rights in this than the parents. This is especially true of covenant parents. At the time of baptism they faithfully promise to instruct their children in the reformed truth, and christian parents fulfil this vow first of all in the home by instructing their children to the best of their ability in the Word of God, and admonish them to walk in the ways of God's covenant, but also by sending them to the christian school and co-operating with the church in their catechetical instruction. But in conjunction with the parents also the church is called upon by God to instruct the children of believing parents, for they constitute the seed of the covenant, the church is their spiritual mother. Through its offices the church must continually preach the Word,

not only to those that have come to the consciousness of their faith, but also to the coming generations, to the seed of the covenant. Never may the church lose sight of this her responsibility, and never may she shirk her task by leaving this task up to an organization as the Sunday-School with its often incompetent teachers. In the Word of God there is no place for the Sunday-School as it now exists. Certainly we may thank God that in a time when both parents and the church neglected their God given duties, that Christian men and women by virtue of the office of believers, organized the Sunday-School as an indictment against the church. When the church keeps silence then God will command the stones to speak. But when the covenant conception lives, both in the minds of the parents and in the life of the church, then the Sunday-School as it now is has lost its right of existence. The Sunday-School has no Divine mandate to instruct the covenant youth, as has the parent and the church, and today it is usurping the place of both. It is only because covenant parents and the church are neglecting their duties, that the Sunday-School is, what it is today.

We would therefore like to offer a few suggestions, which if put into practice I believe, would put the Sunday-School upon a reformed and Scriptural basis. Bear in mind that these are merely suggestions the details of which would have to be worked out. First that the Sunday-School be transformed into a Church-School. Not in the sense that it take the place of the weekly catechetical instruction, as has just recently been suggested at the last Synod of the Chr. Reformed Churches, namely, that the children up to 15 years be instructed in Bible history, in what is now called the Sunday-School, but then would be renamed in Church-School, and that from 15 years and older the minister instruct in Reformed Doctrine. Thus, however, in a very important period of their lives, the pastor himself would have no hand in the spiritual training of the covenant children. Therefore I would have serious objection to such a plan. But a Church-School in addition to the catechetical instruction. This would not at all be superfluous. The child would then be instructed by the church twice a week instead of once. Thus the Sunday-School would come under the direct supervision of the church and become a Church-School. The church would determine the lesson material and also judge upon the qualification of the teachers. Secondly, that the attendance be made compulsory even as catechism. In this way christian discipline will again be linked up with the Word, which has been woefully lacking in the Sunday-School as it now is. In this way I believe the Sunday-School will be placed upon a sounder basis and could be a great power for good in our churches. Perhaps at some later date I will attempt to point out the relation of the Sunday-School to the home.

B. Kok

Weggenomen Ranken

In verband met de ontkenning van de waarheid der volharding der heiligen hebben we nog te wijzen op Joh. 15:1-6 en Rom. 11:17-22. In Joh. 15 lezen we: "Ik ben de ware wijnstok en Mijn Vader is de landman. Alle rank, die in Mij geen vrucht draagt, die neemt Hij weg; en al wie vrucht draagt, die reinigt Hij, opdat zij meer vrucht drage. Gijlieden zijt nu rein om het woord, dat Ik tot u gesproken heb. Blijft in Mij en Ik in u. Gelijkerwijs de rank geen vrucht kan dragen zoo zij niet in den wijnstok blijft, alzoo ook gij niet, indien gij in Mij niet blijft. Ik ben de Wijnstok en gij de ranken; die in Mij blijft en Ik in hem, die draagt veel vrucht, want zonder Mij kunt gij niets doen. Zoo iemand in Mij niet blijft, die is buiten geworpen, gelijkerwijs de rank en is verdord; en men vergadert dezelve en men werpt ze in het vuur, en zij worden verbrand". En in Rom. 11 hebben we het bekende beeld van den olijfboom, waaruit sommige takken zijn afgebroken: "En zoo eenige der takken zijn afgebroken, en gij een wilde olijfboom zijnde, in derzelver plaats zijt ingeënt, en des wortels en der vettigheid des olijfbooms mede deelachtig zijt geworden, zoo roem niet tegen de takken; en indien gij daartegen roemt, gij draagt den wortel niet, maar de wortel u. Gij zult dan zeggen: de takken zijn afgebroken, opdat ik zou ingeënt worden. Het is wel; zij zijn door ongeloof afgebroken en gij staat door het geloof. Zijt niet hooggevoelende maar vrees. Want is het, dat God de natuurlijke takken niet gespaard heeft, zie toe, dat Hij mogelijk u niet spare. Zie dan de goedertierenheid en gestrengheid Gods; de strengheid wel over degenen, die gevallen zijn, maar de goedertierenheid over u; indien gij in de goedertierenheid blijft; anderszins zult gij ook afgehouden worden".

Het is niet moeilijk in te zien, hoe zij, die de dwaling van een mogelijken en ook werkelijken afval der heiligen voorstaan, hunne beschouwing verdedigen met een beroep op deze Schriftuurplaatsen. In den tekst uit Joh. 15 wordt gewaagd van ranken in Christus, die geen vrucht dragen, die weggenomen worden door den Vader, die niet in Hem blijven, die verdorren en buiten worden geworpen om straks met vuur verbrand te worden. Zeg nu, dat de ranken in Christus geloovigen zijn en ge kunt immers niet aan de conclusie ontkomen, dat zij, die eens geloovigen in Christus Jezus waren, afvallen in finalen zin en buiten geworpen worden. De mogelijkheid en werkelijkheid van een afval der heiligen wordt hier duidelijk geleerd. En hetzelfde hebt ge ook in Rom. 11. Takken des olijfbooms worden afgebroken, en dat wel door ongeloof. En dat niet alleen, maar ook de takken, die in de plaats der afgebrokenen zijn ingeënt, worden er voor gewaarschuwd, dat het volstrekt niet onmogelijk is, dat ook zij weer worden afgehouden. Zij staan thans door het geloof. Maar dit wil nog niet zeggen, dat ze ook door dat geloof

zullen blijven staan. Ook zij kunnen door ongeloof worden afgebroken. En zoo wordt dan ook in Rom. 11 niet onduidelijk de afval der heiligen geleerd.

Nu mag ook in verband met deze plaatsen allereerst wel worden opgemerkt, zooals we dat ook deden in de bespreking van Hebr. 6, dat deze teksten voor den Pelagiaan wel wat al te veel bewijzen, indien hij er uit wil halen, dat ze een afval der heiligen leeren. Immers ook hier komt hij voor de moeilijkheid, dat in geval hier geleerd wordt, wat hij beweert, namelijk, dat de geloovige in Christus finaal van de genade kan vervallen, dat dan elke afval als finaal moet worden beschouwd. Het inzijn en in-blijven in Christus hangt voor den Pelagiaan feitelijk aan den geloovige, aan den mensch. In laatster instantie gaat de daad van den mensch uit. God geeft genade aan wie genade wil en zoekt. Laat die mensch dus een oogenblik los, wordt hij lauw en onverschillig, veronachtzaamt hij de genade Gods, waakt hij niet in de gebeden, strijdt hij niet den goeden strijd, dan trekt God Zijne genade van hem terug. Dan vervalt hij van de genade Gods. Goed; maar de tekst is door en door finaal. Hij spreekt van ranken, die vrucht dragen en ranken die geen vrucht dragen. Zij, die vrucht dragen worden gereinigd, opdat zij meer vrucht dragen; zij, die geen vrucht dragen, worden afgehouden, verdorren en worden in het vuur geworpen. De zaak is dus altijd beslist. Alle afval is finale afval. De geloovige, die zondigt, en die zelfs ook een tijdlang in de zonde kan leven, keert nooit terug. De finaliteit van den afval der heiligen wordt niet eerst beslist bij den dood van den gevallen heilige, maar is reeds beslist bij zijnen val. En zoo bewijst de Pelagiaan toch meer dan hij bedoelde te bewijzen.

Heel de voorstelling alsof hier een afval der heiligen zou worden geleerd vervalt echter, zoodra we voor de aandacht houden de historisch organische ontwikkeling van Gods Verbond in de lijn der geslachten. Naar deze voorstelling zijn de takken, die afgebroken worden geen persoonlijke, individuele geloovigen, maar geslachten in de historische lijn des verbonds. God richt zijn verbond op met Abraham en zijn zaad, in de lijn der opeenvolgende geslachten. Die geslachten des verbonds vormen de ranken aan den wijnstok, vormen te zamen den olijfboom. Ware het nu zoo, dat al wat zich in de geslachten des verbonds historisch ontwikkelt, ook metterdaad vruchtdragende ranken in den wijnstok waren, dat alles Israel is, wat uit Israel is, dan zou er van geen uithouwen en afbreken van takken sprake kunnen zijn. Doch zoo is het niet. Als we de Kerk beschouwen in hare historisch-organische ontwikkeling, en zien in haar het beeld van den wijnstok met de ranken, dan is het met haar juist zooals het met den wijnstok is, zoowel als met vele andere planten. Er zijn aan zulke planten vruchtdragende ranken; maar daartussen in schieten ook takken uit, die wel hun levenssappen uit den wortel der plant trekken, die niet zelden veel sterker schijnen en meer groeikracht blijken te

hebben dan de vruchtdragende ranken, maar die juist nooit vrucht dragen; loopers, peilers, zuigers, die de plant schade doen, en die de tuinman uitsnijdt al schijnen ze nog zoo schoon en bederft het uitsnijden ook den uiterlijken vorm en de fleur en schoonheid der plant. Zoo is het ook met de Kerk naar haar historisch-organische ontwikkeling in de wereld. Als God Abraham en zijn zaad in Zijn Verbond opneemt, om in de lijn der geslachten Abrahams dat verbond in de wereld te doen ontwikkelen, dan heeten die geslachten van Abraham Israel. En als straks in de nieuwe bedeeing door Christus dat zaad van Abraham in de geslachten der nieuw-testamentische geloovigen zich verder openbaart en ontwikkelt, dan heeten die geslachten de Kerk. Maar dan is er toch met dat zaad van Abraham naar het vleesch veel opgenomen, dat niet Israel is naar den geest, naar de verkiezing, naar de belofte. En ook dat vleeschelijke zaad komt straks uit en openbaart zich, ontvangt het teeken des verbonds, wordt met het ware zaad opgevoed en groeit op onder den invloed van het Woord Gods. En zoo komen er takken in den olijfboom, ranken aan den wijnstok, die geen vrucht dragen. Kinderen der geloovigen, straks heele geslachten komen uit dezen wijnstok voort, die afwijken van de waarheid, die geen lust hebben aan den dienst des Heeren, die zich verlustigen in de dingen der wereld, die het bloed des Nieuwen Testaments onrein achten, die worden afgebroken en uitgehouwen, om te verdorren en met vuur te worden verbrand. Heel de uitwendige Christelijke, gedoopte wereld is hiervan een bewijs. Indien ge de lijn der geslachten zoudt kunnen nagaan van velen, die thans in volslagen geestelijke duisternis leven, die zelfs de eerste beginselen van de waarheid niet meer kennen, dan zoudt ge ontdekken, dat vroeger of later in het verleden deze menschen naar hunne geslachten in den wijnstok waren, vrome voorouders hebben gehad. Doch ze zijn afgebroken.

Dat deze voorstelling niet maar een poging is om de leer der volharding der heiligen te handhaven in weerwil van de Schrift, maar wel terdege op de Schrift zelve is gegrond, mag duidelijk zijn uit den tekst van Rom. 11. De apostel, daar sprekende over takken, die afgebroken zijn, andere takken, die ingeënt zijn, maar die ook weer afgebroken kunnen worden, heeft het zeker niet over persoonlijke geloovigen, maar over de ontwikkeling der Kerk in de lijn der geslachten van Gods volk. Dit is duidelijk uit heel het verband. Immers de apostel spreekt over Israel, dat in zijn historisch bestaan en historische ontwikkeling de olijfboom is. Niet maar enkele personen zijn afgevallen, maar Israel als natie werd verworpen. Het gaat niet over een afval van persoonlijke geloovigen, maar over het uitvallen van de geslachten Israels, in wier plaats de geslachten der heidenen worden ingeënt. Daarom is het dan ook mogelijk voor Israel om in de nieuwe bedeeing weer te worden ingeënt in den olijfboom. Betrekt ge de takken, die worden afgebroken op geloovigen,

die afvielen, dan krijgt ge de voorstelling, dat enkele geloovigen, die eerst in den olijfboom waren, nu zijn afgebroken, afgevallen van het geloof, om straks weer te worden ingelijfd in Christus. Heel het verband wijst wel uit, dat dit niet in de bedoeling van den apostel ligt. Verstaat ge echter, dat de takken van den olijfboom de geslachten van Israel voorstellen, dan loopt alles los. Dan zijn de geslachten der Joodsche natie afgebroken. Dan is het echter de onderscheiding en het privilege der Joden, dat ofschoon ze eens werden afgebroken, ze in de nieuwe bedeeing met de geslachten aller heidenen in hun eigen olijfboom weer kunnen worden ingeënt. En alzoo wordt dan gansch Israel zalig.

Doch het zal wel duidelijk zijn, dat naar deze verklaring er ook in deze teksten niets overblijft dat lijkt op de leer van den afval der heiligen.

H. H.

Ingezonden

Geachte Redacteur:—

Naar aanleiding van het schrijven van G. De Jong in de S. B. van 1 Oct. j.l., wou ik mijne gedachten over die "recommandatie" van Ds. Vermeer, geplaatst in de S. B. van 1 Juli, ook wel zeggen.

Toen ik het las, n.l., die "recommandatie" dacht ik bij mijzelf, nu dat is goed, want naar mijn bescheiden meening was candidaat Lubbers het wel waard. Nu ging ik van de gedachte uit dat het geschrevene in naam was van het Curatorium, maar toen ik het stukje van G. D. J. las, kwam ik tot de overtuiging dat, dat niet het geval was, want dan had G. D. J. als lid van het Curatorium wel geprotesteerd. Want ik kan niet anders denken dan, dat de secr., Ds. Vermeer, het wel op de vloer van het Cur. heeft voorgelezen. Bij nader doordenken echter, geloof ik, dat het wel wat onvoorzichtig is, om, hetzij het uit naam van het Curatorium gaat, of persoonlijk van den secr., een candidaat de kerken te recommandeeren. Stel u eens voor dat er a.s. jaar weer een student candidaat wordt gesteld, maar die candidaat heeft wel een goed examen afgelegd (anders was hij geen candidaat gesteld) maar als persoon wordt hij niet erg bemind (die mogelijkheid bestaat natuurlijk) zoodat men misschien wel eens onder elkander fluistert: ik zou hem niet gaarne voor Ds. willen hebben. Wat moet de secr. nu schrijven in de S. B.? Wij recommandeeren die br. bij de kerken aan? Dat zou mijns inziens niet kunnen. Doet men dat niet, wat mag die br. dan wel denken? Verleden jaar kreeg br. Lubbers wel een recommandatie maar mij geven ze dat niet. Zoo ik zou zeggen: laat noch het Curatorium, noch de secr. van het Cur. zulks ooit

weer doen. Het is niet voorzichtig. Het oude spreekwoord zegt: Goede wijn behoeft geen krans.

M. Faber

Byron Center, Mich.

Repliek

Wij zullen met dit antwoord niet alleen broeder Faber trachten te bevredigen, maar meteen broeder De Jong, die in het no. van de Standard Bearer, den eersten October uitgegeven, ook bezwaard was, met de kennisgeving van Candidaatschap van Ds. G. Lubbers, verschenen in ons blad, 1 Juli.

In de eerste plaats dus, laat mij even zeggen, dat toen G. De Jong mij schreef om die kennisgeving te veranderen, zoodat het woord recommandatie er niet in voorkomt, het te laat was *om het te veranderen*. Br. Lubbers had reeds zijn beroepen ontvangen. Dus De Jong kwam te laat aan mijn kantoor, om verandering te maken, al had ik dat ook willen doen. En daarom was het vanuit het oogpunt van een *kennismaking* niet meer noodig.

Echter, zal het wel blijken uit zijn verdere schrijven, dat het hem niet te doen was zoozeer om de kennisgeving als zoodanig, maar meer omdat wij in die bekendmaking schreven: "... en dat wij met dank aan God hem (Lubbers) kunnen recommandeeren tot Bedienaar des Woords". Zijn eerste bezwaar daartegen was dat het Curatorium zulks niet besloten had. Wij antwoorden: Het Curatorium besluit nooit om b.v. bekend te maken de tijd en plaats van meetings. Toch heeft niemand bezwaar gehad tegen die plaatsing. Terwijl daarbij komt dat zulks altijd de gewoonte is geweest van de Secr. van het Curatorium. En waarom heeft De Jong dan niet bezwaar met de geheele bekendmaking? Ook dat was mij als zoodanig niet opgedragen. Zijn tweede bezwaar is: "Waarom de voorkeur te geven aan Candidaat Lubbers. Als hij alleen stond dan zou er geen voorkeur plaats kunnen hebben, maar daar wij Candidaat Kuiper ook in ons midden hebben, moet het voor hem wel eenigszins hard voelen, dat hij niet wordt aangerecommandeerd". Zoo schreef De Jong in zijn brief aan mij. Mijn antwoord is: Deze bekendmaking had niets te doen met Candidaat Kuiper, eenvoudig omdat hij niet geëxamineerd en gepromoveerd was met Candidaat Lubbers. En de bekendmaking had alleen betrekking op *hetgeen voorviel op onze Curatorium vergadering van 5 Juni*, en niet twee jaren te voren. Dit recommandeeren van Candidaat Lubbers was dus niet een voorkeur uitspreken, maar een kennisgeving aan onze Kerken. Zijn derde bezwaar is dat het woord recommandeeren beteekent dat de aangerecommandeerde, "door de massa niet wordt verstaan of begrepen, en dat het daarom door een deskundige moet worden aangerecommandeerd." Als dat nu de betekenis is van het woord in bespreking, dan is dit niet naar de betekenis van het woord, door "Van Dale's Groot Woordenboek der Nederlandsche Taal", mij ge-

geven. Van Dale's Woordenboek zegt dat het woord beteekent: Aanbevelen, aanprijzen, voorspraak. En nu is dat precies de meening die ik in dat woord zag, toen ik het neerpande, in die bekendmaking. En daartegen is zeker niets in te brengen. Het staat toch boven allen twijfel verheven, dat geen student mag worden beroepen als Candidaat, dan alleen op aanbeveling, of voorspraak van het Curatorium, dat daartoe is aangesteld door onze kerken, om examen af te nemen van een te promoveeren student. En zoo schrijft De Jong in de St. Bearer van 1 Oct., dat het betreurenswaardig is als wij zeggen dat onze Kerken niet weten wat wij met Lubbers gedaan hebben. Dat is niet betreurenswaardig, broeder, maar heel natuurlijk. Officieel weten de Kerken dit dan ook niet, en alhoewel alle kerken behooren tegenwoordig te zijn in hun aangewezen afgevaardigde, toch meent dit niet, dat dat het betreurenswaardig is als wij officieel bekend maken aan al ons volk, *wat wij op onze vergaderingen doen*. En daarom hebben wij er boven geplaatst: *Bekendmaking*. (Ook waren er 5 afgevaardigden afwezig en niet een, zooals u schrijft.)

Dit schrijven zal ongetwijfeld ook broeder Faber bevredigen, behalve dat wij nog even terug willen komen op wat hij schrijft, indien eens op een volgend jaar het zou gebeuren dat een andere student zou worden gepromoveerd, doch die niet erg bemind was door de kerken. In zulk een geval, schrijft de broeder, zou het niet kunnen om zulk een broeder aan te recommandeeren. Nu is het mijn overtuiging, dat dit wel kan. Immers het Curatorium oordeelt een Student *naar het werk dat hij op onze school levert*. Welnu, levert hij goed werk, dan wordt ook hij aanbevolen bij onze kerken tot Bedienaar des Woords. Wordt zulk een Candidaat niet erg begeert of bemind, welnu dat is voor de Kerken, en niet voor het Curatorium.

Hopende een bevredigend antwoord te hebben gegeven, verblijf ik de uwe in Christus,

L. Vermeer

Oskaloosa, Iowa, 515 Third Ave., E.

On November 28, 1934 our beloved parents,

THOMAS RHODA

and

JENNIE RHODA—Vandertill

commemorated their 35th wedding anniversary,

We rejoice and are thankful to Him that He has spared them for each other and for us these many years. May the Lord's protecting hand guide and spare them for many years to come.

Mathilde

Mr. and Mrs. Albert Rhoda

Mr. and Mrs. Donald Rhoda

Mr. and Mrs. Alfred P. Rhoda

Grand Rapids, Mich., 849 Oakhill St.

Contribution

Dear Mr. Editor:—

The following is the substance of a paper given in the English Men's Society of the First Protestant Reformed Church of Grand Rapids on

SOME ENGLISH WRITERS ON THE SO-CALLED "WELL MEANING OFFER OF SALVATION"

It was the general opinion of the Society that it might be of interest to the readers of the Standard Bearer. Ever since the controversy on "Common Grace" in the Christian Reformed circles, which culminated in the now historical "Three Points", I have been gathering material in this subject and the following excerpts will show the decided stand these men have taken against this view. Among the authors quoted is the well known Joseph Irons, the first minister of Grove Chapel, London, in whose old pulpit it was your privilege to proclaim the word some few years ago. The writers are not confined to a single group, but represent various denominations, as Particular Baptists; Episcopalian; Congregationalists and Independents; getting as wide a range as possible.

As a general introduction I will quote from two book reviews given by Rev. Philpot in the Gospel Standard. Joseph Charles Philpot, M. A., Fellow of Worcester College, Oxford, 1827-35, a brilliant scholar, master of Hebrew and Greek, was born in Ripple, 1802 and ordained in the Church of England on June 1, 1828, when he became Perpetual Curate of the rector of Stadhampton. In 1835 "with poverty and want staring me in the face", he resigned his fellowship and seceded from the Establishment on account of its errors and corruptions, and in his own words "parting for truth's sake with the kindest of friends after the flesh, as well as with all my prospects in life, an independent income, good name and respectability". Mr. Philpot finally cast his lot with the Particular Baptists.

In reviewing the works of the Puritan Divine, Goodwin, Mr. Philpot says:

"But whilst we have sufficiently, we think, indicated our high opinion of the value of these good old Puritan divines, we would carefully guard ourselves against the conclusion which some might hence draw that we fully agree with all their views and sentiments. This is very far from being the case; for in some points we most widely differ from them, as, for instance, in *offers of Grace*, etc. Upon these points, the Church of God has more light than in the days of the Puritans; and as we are to call no man master on earth, and are bound to walk according to the light which is vouchsafed us, it does not make us inconsistent to revere and admire the Puritan writers, and yet not tread servilely in their footsteps. We follow

them as far as they follow the word; but when they depart from that, we depart from them."

In reviewing Ralph and Ebenezer Erskine's books, Mr. Philpot says, "It is true that several notes which they blew in sounding the great trumpet by no means fully harmonize with the purer, clearer, and more thoroughly gospel sound given forth in these latter days, since the immortal 'Coalheaver' expounded the way of God more perfectly. But as this defect in their ministry arose rather from want of light than of life, and did not affect the grand fundamental doctrines of the gospel, or the experience of the saints, it has not vitiated their writings so much as we might have expected. Most, too, of their, as we consider them, erroneous views were rather faulty in expression than in intention, and were retained by them more from the force of tradition and religious education than as deduction which they themselves drew from the word of truth, or as the result of their own experience. Thus when the Erskine's made their *offer of grace* to the people, it was not that they really believed there was power in man to embrace them; and when they addressed the sinner almost, if not altogether, calling upon him to perform living acts, it was not with the idea that he could turn to God and live; but as believing they could not otherwise clear the justice of God, or consistently hold the responsibility of man. We view their errors rather as spots and blemishes than foul deformities; and thus we do not read their writings with the same critical judgment, or the same unpleasant feelings, as we peruse the works of the present day, which profess to hold the same views and advocate the same principles. No man who really knows and loves truth can sanction error, or even consider it a matter of indifference; but where these errors are rather of the head than the heart; and do not involve vital truth, he can pass them by as he does blemishes and failings in the life and conduct of the children of God. A man possessed of the fear of God and a tender conscience will not, cannot, justify the least inconsistency of conduct in himself or others; and yet he will bear with many infirmities in the living family. Similarly he will bear with those errors in the writings of good men, which arise rather from deficiency of knowledge or defect in judgment than from deliberate, determined, opposition to truth."

And finally, Mr. Philpot concludes by saying "But though we thus seek, and desire to overlook, as far as we can, the errors which we have named, yet we must confess that they do sadly grate upon our minds, and we could wish them altered or expunged, for the flies left in the ointment cannot but cause it to send forth anything but an acceptable savour."

Wm. Gadsby — 1773-1844 — Particular Baptist — for forty years minister in Manchester, writes in his "Controversy on the Law":

"But I proceed to another charge which Mr. Gaw-

thorn brings against those whom he calls Antinomians, which is, that they maintain that the gospel is not to be preached to *all* sinners, but to a part only. The characters Mr. Gawthorn calls Antinomians maintain that it is right for ministers of Jesus Christ to preach the gospel in the hearing of all that hear them. What they find fault with is, not *preaching* the gospel to all that hear, but men pretending that they are authorized to *offer* the gospel to all that hear them. We consider that to *preach* the gospel is one thing, and to *offer* the gospel is quite another thing. Hence, when a man gets up into a pulpit, and says, 'In God's name I *offer* Christ, and pardon, and salvation to every soul of you present; if you reject this offer you may never have another, therefore come now and take Christ and salvation while you have an opportunity; to-day is the time, tomorrow may be too late; and recollect that it is your own fault that you are not saved, for I have this day offered you Christ,' etc., we consider this is no more like preaching the gospel than a poor deluded Papist counting his beads is like the true worship of God. To preach or proclaim God's will is one thing, but to *offer* that which is the sole prerogative of God to give and to make manifest, is quite another thing.

"About sixteen years ago I heard a young man from Hoxton Academy pretend to preach, and he made the following remarks: 'I now offer you Christ and Christ stands with open arms ready to receive you; yea, he begs, he prays, and beseeches you to come unto Him, and have life, and yet some of you will not come, nay, it is as if God the Father came and fell upon his knees before you, begging and beseeching you to receive Christ, and come and be reconciled to him, and yet you will not come.' In this way he proceeded for a considerable length of time, and this he called preaching the gospel to every creature. From a professed Arminian such remarks might be expected, but for one who professes to believe in eternal and absolute election to use such awful expressions is one of the highest insults that can be offered, in a religious shape, either to God or man. It represents both Christ and God the Father as poor disappointed beings, quite unable to subdue the heart of a poor dying worm. And what encouragement can there be in such a gospel as this, for any poor, broken-hearted, self-despairing sinner in the world to trust in the Lord for salvation? Who dare trust the concerns of eternity in the hands of a being who cannot obtain a favour which he desires and seeks with earnest supplication on his knees? But, thanks be unto God, we have not so learned Christ. We know that 'Whatsoever his soul desireth even that he doeth' (Job XXIII, 13). Hence, says Christ, 'All that the Father giveth me *shall come* unto me; and him that cometh unto me I will in no wise cast out' (John VI, 37). 'Thy people *shall* be willing in the day of thy power' (Ps. CX, 3); 'All thy children *shall be taught of the Lord*, and great shall be the peace of thy

children' (Isa. liv. 13). 'Other sheep I have, which are not of this fold; them also I *must* bring, and they *shall hear my voice*.' What has an offered gospel to do with such eternal bulwarks as these? When all free-will offers are sunk in oblivion, God's immutable *shall*s and *will*s shall stand. Bless his precious name, there is nothing precarious in the salvation of his people. He does not leave it to them whether they will accept offered mercy or not. No, they *shall* hear his voice, and they *shall* live. They *shall* be willing in the day of his power, and they *shall* know the Lord, and they *shall* be God's people, and he *will* be their God. He has sent the ministers to *preach* the gospel, not to *offer* it, and he himself has engaged to make it manifest in the hearts of his people. To them the gospel comes not in word only, but in power, and in the Holy Ghost, and in much assurance.

"Should it be said that *preaching* the gospel and *offering* the gospel are the same things, then I apprehend that wherever we find the terms preach or preaching, in the word of God, we may translate them offer or offering; but if they will not always bear this translation, and they certainly will not, then they cannot be the same thing. Let men offer and proffer as long as they will, 'no man can come unto Christ except the Father draw him' (John VI:44). God speaks to the hearts of his people with a power that quickens the dead, and makes them willing to receive Christ, from a feeling sense of their real need of him; and, by the invincible power of the Holy Ghost, Christ is revealed to the conscience, and the poor soul, by a living faith in him, sweetly rejoices in him. An offered gospel will be like water spilt upon the ground, which cannot be gathered up again: but the gospel of Christ shall win its way, and prosper in the thing whereunto he has appointed it."

A. D.

(To be continued)

IN MEMORIAM

Het behaagde den Heere, den 21sten October, op het onverwachtst nogmaals een onzer leden door den dood tot Zich te nemen,

MRS. HOOLSEMA,

in den ouderdom van 72 jaar.

Zij mocht getuigenis geven van de levende hope door Gods genade in haar hart gewerkt door de opstanding van Jezus Christus uit de dooden. De Heere trooste de bedroefde familie. Laat dit sterven ook ons tot ernst stemmen en dat ook wij rekenschap kunnen geven van die levende hope, I Petr. 1:3.

Namens de Hollandsche Vrouwenvereeniging "Weest een Zegen" van de First Prot. Ref. Church,

Ds. D. Jonker, President
Mrs. J. Cammenga, Secr.

The Plagues

As to Pharaoh, he again learns from Moses' lips what the Lord will bring over him in the event he refuses to let His people go. The Lord will smite all his borders with frogs to be brought forth abundantly by the river. They shall go up and come into his house and into his bedchamber and upon his bed and into the house of his servants, and upon his people and into his ovens and into his kneadingtroughs. They shall come up both upon him and upon his people and upon all his servants. Such is the prediction of the Lord. In describing the noisomeness of this plague, the Lord again goes into minutest details, that Pharaoh may perceive anew, when he observes that all the words that were spoken take effect, that He with whom he has to do, is One who sheweth new things because He doeth all things. This has already been demonstrated unto him through the first plague. But he had refused to be instructed and is now about to come into the possession of new evidence that the voice to which he again refuses to hearken is the voice of the God of all the earth. Moses is bidden to command Aaron to stretch forth his hand with his rod over the streams, over the rivers, and over the ponds and cause the frogs to come up upon the land of Egypt. Aaron does as bidden and lo! the frogs come up and cover the whole land. They thrust themselves into Egypt's dwellings, and pollute every thing they attack and light upon, even infest the most private chambers of Pharaoh's palace as the Lord had spoken, and defile his bed, his ovens and the dough in them. All his servants are plagued as is he. Thus all the words that the Lord had spoken take effect.

Authorities again tell us that even in ordinary years, when the Nile and its canals are full, in the height of the inundation, myriads of frogs and toads, quickened by the abounding moisture, swarm the marshes. This phenomenon, however, does not explain the miracle of Exodus, that plainly consists in this that when Aaron at the command of the Lord extended his rod over Egypt's waters, there occurred a miraculous multiplication of frogs in these waters (the waters brought forth), that subsequently these frogs in inconceivable numbers, left their watery abodes and swarmed to an extent never before known over the whole land, attacking persons and intruding upon the privacy of Egypt's dwelling. Read again the prediction of this plague and the record of the fulfilment of this prediction, "And the river shall bring forth frogs abundantly, which shall go up and come into thine house . . . And Aaron stretched out his hand over the waters of Egypt and the frogs came up . . ." Thus the clear and unmistakable evidence that Pharaoh again witnesses a remarkable display of the majesty of the Lord, of His power over the inhabitants of Egypt's marshes, is that, as Moses has said, the rivers, with

Aaron's rod stretched over them, bring forth frogs abundantly and that these frogs go up . . .

Again through this second plague, the Lord directly assails Egyptian idolatry; for Egypt also has its frog-god, called Heki, a female deity with the head of a frog and worshipped as the mistress of the cataracts of the Nile. The frog moreover as the emblem of renewed life after death was worshipped in the country at large. It was even embalmed, so authorities tell us, and honored with burial at Thebes. Upon this deity also the Lord now lays hold and turns against its own devotees. Thus does He slay the serpent through the serpent.

As to Pharaoh, he again provides himself with what he wills to regard as a reason for shutting his eyes to this fresh evidence that the Lord of the Hebrews is the God of all the earth and reigns in the midst of His enemies. For the third time he calls to his aid the sorcerers and bids them by their magic to match the power of the Hebrews' God. To his satisfaction, they do so: "And the magicians did so with there enchantments, and brought up frogs upon the land of Egypt." Thus did they by their magic intensify the plague. But that Pharaoh calls for Moses and Aaron and implores them to intreat the Lord to take away from him and his people the frogs, manifestly implies that the magicians, attempting this, failed. Driven to desperation by the pollution-spreading plague, Pharaoh now calls for Moses and Aaron and bids them to intreat the Lord, that He may take away the frogs from him and from his people and at the same time agrees to let the people of Israel go, that they may do sacrifice unto the Lord. Moses is quick to do as petitioned in order that Pharaoh may be made to feel that all the fault of his being plagued lies solely with him, that no harm would befall him if he would hearken unto the voice of God's command. But Moses in addition to petitioning the Lord for the removal of the plague, will also provide Pharaoh with still more evidence that the actual ruler of the earth and its fulness is not his wise men but the Lord. So he invites Pharaoh to name the exact time for the making of the petition. "Glory over me," says he to the king, "when shall I intreat for thee, and for thy servants, and for thy people, to cut off the frogs from the land and thy houses, that they may remain in the river only?" Pharaoh names the time, "And he said, Against tomorrow." "Be it according to thy word," Moses replies, "that thou mayest know that there is none like unto the Lord our God. And the frogs shall depart from thee, and from thy houses, and from thy servants, and from thy people; and they shall remain in the river only."

"And Moses and Aaron went out from Pharaoh: and Moses cried unto the Lord because of the frogs which he had brought against Pharaoh. And the Lord did according to the word of Moses; and the frogs died out of the houses, out of the villages and out of the

fields. And they gathered them together upon heaps: and the land stank."

How evident that Jehovah is God of the earth. At His command the inhabitants of Egypt's marches come into being. He speaks and they leave their habitation to spread over the land. He takes from them His Spirit and they perish. How He puts to open shame Egypt's gods, their priests and devotees! These devotees must now gather their gods in heaps and inhale the contagion that rises from their rotting carriages. What gods! How inconceivably vain and foolish to kneel before the frog and say, 'thou art my God!'

Pharaoh has promised to let the people go. Thus he has admitted that the evidence that Jehovah is God, is too overwhelming to be further ignored. Yet when he sees that there is respite, he hardens his heart and hearkens not unto them; as the Lord had said.

The third plague comes unannounced. There is a reason for this. The objective evidence that Jehovah is God has by this time become so clear, and the voice in Pharaoh's heart that confirms the speech of this evidence is now so loud, that, in refusing to let the people go, he, more than before, willingly and knowingly pits himself against God. Besides, in deciding to keep himself to his original resolve, he breaks a promise and thus wills to take no notice, now that there is respite, of the condition upon which the plague was removed. He thus, more than before, openly makes sport of the Lord, whose existence and claim upon His people he, through the promise, now openly has conceded. How enormously ill-deserving Pharaoh has already become! Therefore this suddenness with which he is overtaken by the third judgment.

"And the Lord said unto Pharaoh, Say unto Aaron, Stretch out thy rod, and smite the dust of the land, that it may become lice in all the land of Egypt. And they did so; for Aaron stretched out his hand with the rod, and smote the dust of the earth, and it became lice on man and on beast; all the dust of the land."

Though this plague seemingly was not announced, the act—the smiting of the dust by Aaron—that betokened its being brought into being by the might of the Lord God, is done under the eye of Pharaoh and his magicians. The proof of this is that these sorcerers are at hand to do so with their enchantments. Thus Pharaoh again receives fresh evidence that Jehovah is God.

What is the nature of this plague? Is there perhaps some common phenomenon of the season with which it compares? Such is the testimony of authorities. Says Osburn: "When the inundation has risen above the level of canals and channels and is rapidly flowing over the entire surface, the fine dust or powder into which the mud of last year's overflow is triturated, and with which the fields are entirely covered, presents a very extraordinary phenomenon. Immediately on its being

moistened with the waters, gnats and flies innumerable burst from their pupae, and spring into perfect existence. The eggs that produce them were laid in the retiring waters of the former flood. They have matured in the interval, and vivify instantaneously on the dust absorbing moisture enough to discolor it. As the flood advances slowly onwards, a black line of living insects on its extreme verge moves with it. The sight of them, and of the birds and fishes that prey on them, is a very singular one."

It may again be conceded that also this phenomenon was known to Pharaoh. Yet it does not explain this third miracle of Exodus. Consider that the lice are brought forth not by the rod (the word, power) of God through the agency of the dust as moistened by an advancing flood, (no mention is made of such a flood) but solely by the rod, the word, of God through the agency of the dust. The wonder consists not in the creation of some new species but in the sudden and rapid multiplication of a kind of existing insect, so that the very dust under Pharaoh's feet become lice. As the Lord "in the beginning" created the fowl of the air and the fish of the sea through the agency of the water and the land animals through the agency of the ground, so He now multiplies (not creates) lice through the agency of the dust of the ground.

This third plague, through it must have shown some resemblance to one or the other of Egypt's seasonal phenomena, may be identified with none. And this holds true of all the plagues. Besides, authorities are not even agreed amongst themselves what the particular seasonal phenomenon may be with which the third plague is to be identified.

What kind (or kinds) of insect does the word used in Exodus and translated lice include? Origin traces the plague to swarms of mosquitoes. The Greek Bible uses a word that is the name of a winged pest, fatal even to horses and cattle. Others speak of a kind of parasite that lives in the hot sand and dust of Africa, and "is the greatest enemy to man and beast". As the fourth plague is a visitation of winged pests, the view that the third plague is a visitation of a kind of lice and thus not of some winged pest is the only tenable one.

Also through this third plague the Lord directly attacks Egyptian idolatry. The soil of Egypt was sacred, for it was worshipped as Seb — father of the gods. It is now defiled by its very dust turning to lice; and in its defilement the priests and all the Egyptians share. A terrible visitation to a scrupulously clean people like the Egyptians. But Pharaoh's heart is hard. So he again calls to his aid the sorcerers and bids them to again match the might of the Hebrews' God. This time, however, their black art leaves them in the lurch. Their attempts to bring forth lice ends in failure.

The third plague of the lice has been laid on the hearts of the Egyptians. The attempt of the magicians

to imitate this wonder fails. The magicians are compelled to concede defeat. "This," they say, "is the finger of God." So do they, in spite of themselves, acknowledge that the wonders they performed were imitations and thus a display, not of a divine power operating in their favor, but of a deceptive skill that, however baffling to the senses and defying of explanation, belongs after all to the category of what depraved humans are capable. The acknowledgment is made, surely, under the impulse of fear that, now that in this crisis their magic leaves them and the king in the lurch, it might go hard with them if they neglect to explain to him that he cannot justly hold them accountable for the failure of their art, for their inability to rise to the occasion and to keep abreast of Moses' performances. But the great significance of the saying of these magicians that what Pharaoh now witnesses is a doing of God which no human, however skilled in their black art, is capable of, is that it contains in itself a confession that it is actually God who speaks to Pharaoh through these wonders, placed in the hand of Moses, that the latter is His prophet indeed and that thus the Jehovah of the Hebrews is this God, whose finger they confess that they now see.

Yet it must not be supposed that this confession springs from a genuine regard for the Lord. It is their fear for their own well-being that prompts them to bring it over their lips. The confession is forced. And its wicked implication is that the first three wonders (that of the turning of the rod into a serpent; of the turning of the waters of the river into blood; and of the bringing up of the frogs over the land) were not of God but merely the fruitage of Moses' magic, doings of his of which they also have been capable. How these false prophets, too (false prophets these magicians were), hate God! For consider that in their inmost heart they know better, understand that they have deliberately been practicing deception with a view to neutralizing the effect of Moses' wonders upon the heart of Pharaoh. Thus have they withstood him; repeatedly attempted to render his message void. But their latest attempt plainly ended in failure so dismal that they now find themselves under the necessity of making a statement implying that they are deceivers, that the Jehovah of the Hebrews is God indeed and that Moses is His prophet, that Pharaoh therefore can do no better than to hearken unto the voice of God's command.

So then, the view that the wonders wrought by the magicians were imitations and they themselves frauds has a basis in Scripture. It is the only view that can be gotten out of the Exodus record. The magicians by implication pronounce themselves frauds and their works vanity. The sacred writer calls them sorcerers and the craft through which they operate by a word (translated enchantment) that signifies "hiding, involving in obscurity, practicing deceitful arts." Finally,

by their enchantments they do, *not the same*, but *like-wise*. Such is the testimony of the scared Writer. Yet the scripture, last quoted, is too plain to allow the conclusion that the magicians did not by their arts convert rods (serpents first made rigid by enchantment) into serpents, convert water into blood and bring up frogs. But the point is that their doings are works of deceit and may thus not be ranked with the wonders placed by the Lord in Moses' hand. The latter were works of light from which arose a speech that set forth most sublime wisdom — the wisdom of God. The former on the other hand were works of darkness, so that the view that the Lord by His infinite might so co-operated with the magic of the sorcerers that they not merely imitated but actually duplicated Moses' wonders, must be set aside as untenable. Had He done so, He would have pitted Him against Self and His servant Moses, neutralized the effect of the latter's signs, placed a mark of genuineness upon the black art of the Egyptians and justified the claims of Egypt's wise man. As was said, the purpose of the performance of these signs was to provide Pharaoh with the evidence that Moses' God is the almighty Jehovah of all the earth, who reigns in the midst of His enemies. If the above view were adopted, the conviction could not be escaped that the Lord provided Egypt's wise men with a reason for contending that there also operated in their behalf a power as mighty as the Jehovah of the people of Israel or to conclude that Jehovah was doing as much for them as for Moses and his brethren.

Mark now the perversity of the sorcerers. They confess to see the finger of God in the plague that is now upon Egypt, that Pharaoh may hold them excusable and think none the less of their dark craft. And in agreement herewith they continue to practice their art in the attempt to imitate the wonders that follow. There are in the sacred record notices that plainly indicate this. "The magicians," so we read, "could not stand before Moses because of the boils; for the boil was upon the magicians . . . ." These sorcerers then continued to stand before Moses with what other purpose than to resist him by their magic, to imitate if possible the wonder of the hour. But each renewed attempt ended in failure. And instead of admitting defeat and resolving to be done with their art, they are on hand after each fresh demonstration of divine power to contend with the living God. But the chief sinner of them all is Pharaoh. He summons them each time, it is certain, and bids them practice their art anew in the hope that if they failed before their efforts will now be crowned with success. So does he continue to cleave unto the magicians. He thus persists in holding God in derision in the face of the plainest and most startling testimony that He is God of all the earth and that his magicians and their magic are vanity indeed.

G. M. O.

De Nederlandsche Geloofsbelijdenis

Artikel 37

VAN HET LAATSTE OORDEEL

Ten laatste gelooven wij, volgens het Woord Gods, dat, als de tijd, van den Heere verordend (die allen creaturen onbekend is) gekomen is, en het getal der uitverkorenen vervuld zal zijn, onze Heere Jezus Christus uit den hemel zal komen, lichamenlijk en zienlijk, gelijk Hij opgevaren is, met groote heerlijkheid en majesteit, om zich te verklaren een Rechter te zijn over levenden en dooden; en deze oude wereld in vuur en vlam stellende om haar te zuiveren. En alsdan zullen persoonlijk voor dezen grooten Rechter verschijnen alle menschen, zoowel mannen als vrouwen en kinderen, die van den aanbeginne der wereld af tot den einde toe geweest zullen zijn, verdagvaard zijnde door de stemme des archangels en door het geklank der Goddelijke bazuin. Want alle degenen die gestorven zullen wezen, zullen uit de aarde verrijzen, de zielen tesamen gevoegd zijnde met haar eigen lichaam, in hetwelk zij zullen geleefd hebben. En aangaande degenen die alsdan nog leven zullen, die zullen niet sterven gelijk de anderen, maar zullen in een oogenblik veranderd en uit verderfelijk onverderfelijk worden. Alsdan zullen de boeken (dat is de consciëntiën) geopend, en de dooden geoordeeld worden naar hetgeen zij in deze wereld zullen gedaan hebben, hetzij goed of kwaad. Ja de menschen zullen rekenschap geven van alle ijdele woorden, die zij gesproken zullen hebben, die de wereld niet dan voor kinderspel en voor tijdverdrijf acht; en dan zullen de verborgenheden en geveinsdheden der menschen openbaarlijk voor allen ontdekt worden. En daarom is de gedachtenis aan dit oordeel met recht schrikkelijk en vervaarlijk voor de boozen en goddeloozen, en zeer wenschelijk en troostelijk voor de vromen en uitverkorenen; dewijl alsdan hunne volle verlossing volbracht zal worden, en zij aldaar zullen ontvangen de vruchten des arbeids en der moeite, die zij zullen gedragen hebben; hunne onnoozelheid (onschuld) zal door allen bekend worden; en zij zullen de schrikkelijke wrake zien, die God tegen de goddeloozen doen zal, die hen getiraniseerd, verdrukt en gekweld zullen hebben in deze wereld. Dewelke overwonnen zullen worden door het getuigenis hunner eigene consciëntiën, en zullen onsterfelijk worden, doch in zulker voege, dat het zal zijn om gepijnigd te worden in het eeuwige vuur, hetwelk den duivel en zijne engelen bereid is. En daarentegen, de geloovigen en uitverkorenen zullen gekroond worden met heerlijkheid en eere. De Zone Gods zal hunnen naam belijden voor God Zijnen Vader en voor zijne heilige engelen, en alle tranen zullen van hunne oogen afgewischt worden; hunne zake, die nu tegenwoordiglijk door vele Rechteren en Overheden als kettersch en goddeloos verdoemd wordt, zal bekend worden de zake des Zoons Gods te zijn. En tot eene genadige vergelding zal hen de Heere zulk eene heerlijkheid doen bezitten, als het hart eens menschen nimmermeer zoude kunnen bedenken. Daarom verwachten wij dien grooten dag met een groot verlangen, om ten volle te genieten de beloften Gods, in Jezus Christus, onzen Heere.

Dit artikel kunnen we verdeelen in drie hoofddeelen, daar hoofdzakelijk van drie hoofdzaken wordt gesproken. Ten eerste spreekt dit artikel van de komst van Christus als Rechter. Ten tweede handelt de be-

lijdenis over het gericht zelf, dat met Zijn komst zal gehouden worden. En ten slotte wordt er stil gestaan bij de uitkomst van dit gericht, beide voor de goddeloozen en vromen. Het is dus onnoodig er op te wijzen dat het in dit artikel gaat over de *laatste, eindelijke* komst van Christus. Immers van vier onderscheidene komsten spreekt de Schrift. Zij spreekt van de komst van Christus in de wereld, om onze natuur aan te nemen. Daarvan lezen we in Matth. 20:28: "De Zoon des Menschen is niet *gekomen* om gediend te worden, maar om te dienen, en Zijne ziel te geven tot een rantsoen voor velen". Zoo ook lezen we van Zijne komst in genade, door den H. Geest, waardoor Hij in de harten der verkorenen komt om toe te passen de vruchten van Zijn lijden en dood en opstanding. Van deze tweede komst lezen we in Joh. 14:23: "Zoo iemand Mij lief heeft, die zal Mijn Woord bewaren; en Mijn Vader zal hem liefhebben, en wij zullen tot hem *komen*, en wij zullen woning bij hem maken". Van een derde komst spreekt ook de Schrift, als ze ons er op wijst dat Christus door den ganschen tijd zijner verheerlijking aan des Vaders rechterhand zit, aan het komen is. Daarvan spreekt Jezus in Matth. 26:64: "Van nu aan zult gij zien de Zoon van God zittende aan de rechterhand Gods, en *komende* op de wolken des hemels." En eindelijk spreekt de Schrift van de finale, persoonlijke komst in glorie, een komst die zal mede brengen de vervulling van Gods raad betreffende de tijdelijke dingen. En van die eindelijke komst spreekt de belijdenis hier.

In verband met die komst als zoodanig moeten we letten op drie dingen. Ten eerste dat de tijd van die komst onbekend is allen creaturen. Veel wordt er gespeculeerd over den tijd der wederkomst. Anderen stellen soms zekere datums in de toekomst vast, en beweren dat de Heiland alsdan wederkomen zal ten gerichte. Echter wie zoo doet, zoekt in te dringen in de verborgene dingen Gods. Immers de verborgene dingen zijn voor den Heere God, maar de geopenbaarde dingen voor ons en onze kinderen. En die eindelijke komst is voor ons verborgen, naar het woord van den Heiland Zelf die zegt dat niemand den dag noch de ure weet, zelfs niet de engelen in den hemel, en ook niet de Zoon, dan alleen de Vader. Zie Markus 13:32 en Matth. 25:13. Neen, niemand weet de dag of de ure. Maar ten tweede spreekt dit artikel duidelijk uit, dat die dag dus te eeniger tijd kan komen, want zooals Christus in het vleesch niet kon komen, *totdat de volheid des tijds was gekomen*, alzoo kan Christus ook niet eindelijk komen, totdat alles vervuld is. En nu weet niemand wanneer de tijd zal aanbreken wanneer alle dingen vervuld zijn, maar wel belijdt het kind Gods hier dat die ure *niet kan slaan* totdat het getal der uitverkorenen zal zijn vervuld. Ook dit is volkomen naar de Schrift, zooals we in II Petrus 3:9 lezen: "De Heere vertraagt de belofte niet, gelijk eenigen dat traagheid achten, maar is lankmoedig over ons, niet

willende dat eenigen verloren gaan, maar dat zij allen tot bekeering komen". En op dat *allen* valt hier alle nadruk. Immers wil Petrus hier eenvoudig zeggen dat niet één kind van God mag verloren gaan, maar ze *zullen allen eerst bekeerd moeten worden*, eer de groote dag der belofte kan aanbreken. Sommige spotters achten dat wel traagheid van God, maar indien de Heere ware gekomen ten dage van Petrus, of ook in de 16de of 18de eeuw, zoo zouden de heiligen van lateren datum niet tot bekeering zijn gebracht, en zouden er kinderen Gods zijn die niet in het Vaderhuis zouden inkomen. *En dit mag niet naar Gods eeuwig verbond*. En daarom spreekt de belijdenis hier onomwonden uit dat, alhoewel niemand de tijd weet, nochtans staat vast dat het getal der uitverkorenen vervuld zal moeten zijn. Dus tot zoolang wacht de eindelijke komst des Heeren. En ten derde spreekt dit artikel ook van de wijze van deze komst. Deze zal zijn lichamelijk en zienlijk, gelijk Hij opgevaren is (Hand. 1:11), zal ook Zijn komst zijn, niet in de gestalte eens dienstknechts zooals bij de eerste persoonlijke komst in het vleesch, maar in heerlijkheid en majesteit met het doel om niet meer gericht te worden, maar Zich te verklaren aan alle menschen dat Hij als Rechter zal optreden, om te oordeelen over levenden en dooden.

Verder wordt ook vermeld van het gericht zelf. Ten eerste noemt de belijdenis de personen die er in betrokken zijn. Christus treedt op als rechter, en de personen die in dat gericht komen, zijn letterlijk alle menschen, die ooit in het verleden hebben geleefd, zoowel als degenen die op dat oogenblik van Zijn komst nog leven. Dit houdt natuurlijk in dat alle de dooden zullen worden opgewekt, om de zielen tezamen te voegen met de lichamen waarvan ze tijdelijk gescheiden waren. Ook komen beide rechtvaardigen en goddeloozen in dat gericht. Soms wordt er wel gevraagd: Komen ook de rechtvaardigen in het oordeel? Daarop moet onvoorwaardelijk geantwoord worden van *ja*. Immers, zoo zegt de belijdenis, als ze er op wijst dat de boeken (d. i., de consciëntiën) zullen worden geopend, en de dooden geoordeeld worden, naar hetgeen zij in deze wereld gedaan hebben, *hetzij goed, hetzij kwaad*. Dus ook degenen die goed hebben gedaan worden gebracht in het gericht van den Heiland, om geoordeeld te worden. Wel is waar, komt dat gericht hun ten goede, en is het oordeel voor de keurlingen der genade een voordeel, maar *allen* moeten voor den rechterstoel van Christus verschijnen. Ook spreekt dit artikel van de alomvattendheid van dat gericht, zoodat niet alleen de werken, maar ook de woorden geoordeeld worden. Zelfs de ijdele woorden, die de wereld beschouwd als tijdverdrijf en kinderspel. Ook de verborgenheden en geveinsdheden, die nooit voor het oog van den mensch komen, maar die in de schuilhoeken van het hart blijven, totdat de groote en doorluchtige dag des Heeren komt. Zelfs zullen de daden en woorden en geheimen openbaar worden voor allen, want

we lezen: "*De boeken, dat is de consciëntiën, zullen worden geopend*". En in het licht van het eeuwig, zuiver en Goddelijk recht zal alles worden gezien en beoordeeld.

En ten slotte wordt ook stil gestaan bij de uitkomst van dit gericht, beide voor de rechtvaardigen en goddeloozen. Voor de goddelooze is *de gedachtenis dezes oordeels met recht schrikkelijk en vervaarlijk*. Want in de eerste plaats kan men voor God geen hypocriet zijn. Voor God is alles open en doorzichtig. En zal men dus daar niet kunnen pleiten op het goede waarover men wel sprak onder menschenkinderen. In dat gericht zal het duidelijker dan ooit blijken, dat alles wat niet uit geloof is, zonde is. En ten tweede, zal dien dag verschrikkelijk zijn voor de boozen en goddeloozen omdat ze door hun eigene consciëntiën zullen worden veroordeeld en ter helle verwezen. Zeker ook zal God gerechtvaardigd moeten worden als Hij straks het oordeel zuiver uitspreekt. Ook tot in eeuwigheid zal de goddelooze moeten getuigen: God is God, maar tot zijn eigen verdriet en pijn.

Doch voor de rechtvaardigen is deze dag des gericht's een dag die naar de belijdenis zeer gewenscht en verlangd wordt. Omdat in de eerste plaats hun volle verlossing aldaar teweeg gebracht wordt, om dan te dragen de heerlijke vruchten van hun moeite en verdriet die ze nu moeten dragen. Ten tweede zal dan hunne onnoozelheid (d. i., hunne onschuld in Christus) door allen bekend worden. Iets dat nu niet geschied, zegt dit artikel. Nu wordt Gods kind zoo vaak door allerlei Overheden (beide kerkelijk en politiek) en Rechters veroordeeld en beschuldigd van ketterij en goddeloosheid, maar daar en dan zal alles, niet naar menschelijk, maar naar Goddelijk recht worden beoordeeld. En behalve dat ze zullen ook hunne lichamen terug ontvangen in opstandings-heerlijkheid, zullen de rechtvaardigen gekroond worden met eere en heerlijkheid, en zal de Zone Gods hunne naam belijden voor God Zijnen Vader en voor Zijne heilige engelen, en alle tranen van hunne oogen zullen zijn afgewischt. Hun zaak die ze op aarde vóórstonden, zal dan ook blijken te zijn de zake van den Zone Gods zelf, en de vergelding zal zijn, niet uit hen, maar uit het wondere, onbegrijpelijke werk van hun Hoofd Jezus Christus, zoodat Zijn werk der heerlijkheid ons eeuwig loon zal zijn. Het eeuwige loon der genade in Christus Jezus, onzen Heere. Kan het dan anders dat Gods volk die groote dag met groot verlangen verwacht, om ten volle te genieten de beloften Gods? Immers neen. Maar de bede zij en blijve: Kom, Heere Jezus, ja kom haastiglijk, Amen, ja Amen.

L. Vermeer

P. S. Hiermede zijn we aan het einde gekomen van onze korte toelichting van de Nederlandsche Geloofsbelijdenis onzer kerken. — L. V.

LEAGUE OF MEN'S SOCIETIES

On the evening of October 30, our Holland, Michigan, Men's Society was host to the League of Men's Societies. The men of Holland proved themselves true to their traditional Dutch hospitality.

The meeting commenced at 8:00 p. m. and was led by the President of the League, Mr. A. Boerkoel. After having sung a few Psalter numbers and a Holland Psalm, the president requested Mr. G. Koster, president of the Holland Men's Society of Fuller Avenue, Grand Rapids, to open with prayer.

The president thereafter welcomed the members present and sounded the keynote of the meeting; "Should we as Protestant Reformed parents have our own Christian Schools?"

Mr. R. Ezinga of the English Men's Society of Fuller Avenue, Grand Rapids, was the first speaker of the evening. His paper on the above mentioned subject was delivered in the English language. He pointed out our duty and calling in regard to our Covenant youth and based his remarks upon several passages from the Holy Scriptures and our Baptism form. It left no room for a negative answer to the question before the meeting.

A delegate from the Hudsonville Society was to have delivered a paper, on the same subject, in the Holland language, but due to his absence, the president suggested that a recess be taken in which the ties of Christian fellowship might be established and renewed.

Refreshments, consisting of delicious coffee and doughnuts were served, and many old and new friends were united and strengthened in the bond of brotherhood.

During recess-time the president succeeded in persuading Mr. J. Cammenga, Jr. of the Holland, Michigan, society to give a brief improvised talk on our subject of the evening, in the Holland language.

Mr. Cammenga discussed the subject from the following aspects:

1. Ten opzichte van onze leer.
2. Ten opzichte van wat in de scholen geleerd wordt.
3. Onderwijs op grond van Gods Woord.
4. Bekwamelijk toegerust.

The subject was then opened for a general discussion by all of the members. The trend of the discussion brought out the following:

That we are convinced that our *ideal* is to have our own schools.

That some of our Christian School teachers are training our youth along lines decidedly unreformed.

That we are physically and economically unequipped to open our own schools at present.

That we believe and trust, that God will point us

to, and open for us, ways and means in His appointed time.

After having discussed these matters in a brotherly and Christian spirit for some time, the meeting was adjourned and Rev. J. Vander Breggen closed with prayer.

The meeting was well attended and we might testify at the close, that it is good and pleasant for brothers of the same house to meet each other to discuss things pertaining to God's Kingdom.

Sidney De Young

IN ZWAKHEID

Heer mijn God, wil mij nog sparen
 In Uw liefde en geduld,
 O, verleng nog mijne jaren,
 Delg uit mijne zonde en schuld;
 Ik wil U nog dienen, Heere,
 Steeds meer vrij van eigen zin,
 Ganschlijk leven tot Uw eere,
 Maar voor anderer gewin.
 Ziet Gij mij helaas bezwijken
 Als mij hoop en moed begeeft,
 Toon mij van Uw gunst de blijken
 Als mijn hart soms angstig beeft;
 Laat Uw geest mij steeds beheeren,
 Licht mij voor in al mijn gaan,
 Wil staag mijn geloof vermeeren,
 Schraag mijn voeten op Uw paan.

MY SOUL'S DESIRE

Only one thing my soul desires—
 Just to be what my Lord requires,
 Just to be such that he will own,
 Just to be His and His alone.
 Just to lay every idol by,
 Ready to answer, "Here am I,"
 Willing to let His will decree
 Just what and where my work shall be.

Filled with the Holy Ghost may I
 Labor for Him as days go by;
 Let me a faithful reaper be
 Gathering for eternity.

Jesus, the promise I would claim!
 Kindle the Pentecostal flame!
 Breathe upon me Thy spirit now,
 As at the mercy seat I bow.

Just to go where He may lead me,
 Ready the cross for Him to bear;
 Just to work where he may need me,
 Just to be faithful, is my prayer.